

Handelingen van onze zachtmoedige God

Nieuw licht op het
karakter van God

Jay A. Schulberg

Copyright © 2020 Jay A. Schulberg

Alle rechten zijn voorbehouden. Geen enkel deel van dit boek mag op enigerlei wijze worden gebruikt of gereproduceerd, grafisch, elektronisch of mechanisch, inclusief fotokopiëren, opnemen, opnemen door een systeem voor het opslaan van informatie-opslag zonder schriftelijke toestemming van de auteur, behalve in het geval van korte vermelding in kritische artikelen en recensies.

Uitgegeven door

Fatheroflove.info

maranathamedia.nl

Handelingen van onze zachtmoedige God

Nieuw licht op het karakter van God

De zaak voor een geweldloze God:

Een studie die misvattingen

over God laat zien

en een alternatief perspectief biedt

Jay A. Schulberg

Inhoud

Voorwoord.....	5
1. Maakt het werkelijk iets uit?	7
2. Ons perfecte patroon	9
3. De bron van leven	11
4. Gemaakt naar zijn beeld.....	13
5. De meesterlijke verleider	15
6. Wat is zonde ?	17
7. Waarom is er een duivel?	20
8. De vernietigende slang	28
9. De gevangenschap van Job.....	32
10. Waarom wij de Bijbel verkeerd interpreteren	39
11. Waarom wij God verkeerd begrijpen.....	41
12. Hoe God vernietigt	46
13. Wat is Gods boosheid?.....	48
14. Hoe God oorlog bedrijft	61
15. Sodom en Gomorra	64
16. Hoe zit het met de zondvloed?.....	67
17. De getuigenis van het kruis	73
18. God is geen tiran	75
19. Onze Schepper en Verzorger	84
20. Hoe kunnen wij het eeuwige leven hebben?	90
21. Moeten wij bang zijn voor het oordeel?.....	97
22. Hoe zal Gods oordeel eruit zien?.....	107
23. God is nederig	112
24. God is een dienaar en geen slavendrijver	115
25. God houdt onvoorwaardelijk van jou	118
26. Het koninkrijk van God	120
27. Gods aanbod is ware vrijheid.....	125
Samenvatting.....	129

Voorwoord

Heeft u zich wel eens afgevraagd?

In juridische taal wordt een ramp die volledig aan de natuurkrachten te wijten is en die redelijkerwijs niet voorkomen had kunnen worden, een daad van God genoemd. Deze zin is vaak opgenomen in verzekeringspolissen. Waar kwamen we op het idee dat God verantwoordelijk is voor slechte dingen die in onze wereld gebeuren? Bepaalt hij willekeurig wanneer en waar gebeurtenissen zoals tornado's, aardbevingen, orkanen, overstromingen en andere natuurrampen plaatsvinden? Doet God iets om deze dingen te laten gebeuren? Manipuleert hij de natuurlijke wereld om zijn gewenste resultaat te bereiken? En waarom doet hij niet meer om het lijden in onze wereld te voorkomen? Was God ten slotte verantwoordelijk voor het geweld waarover we in de Bijbel lezen? Heeft hij zelf zijn toevlucht genomen tot geweld?

De Bijbel biedt antwoorden op deze vragen, maar we moeten onder de oppervlakte kijken om ze te vinden. We moeten ook bereid zijn te horen wat God over zichzelf zegt en hoe hij werkt, zelfs als het de overtuigingen die we over hem hebben, uitdaagt. Dit boek onderzoekt het karakter van God zoals geopenbaard in de Bijbel - wat zijn daden zijn en, even belangrijk, wat ze niet zijn. Velen geloven dat God van ons houdt zolang we ons aan zijn regels houden, maar boos is door onze fouten en hen straft die tegen zijn dictaten indruisen. Het doel van deze studie is om uit de Bijbel te laten zien dat God nooit heeft gehandeld als een vernietiger, maar alleen als een Schepper, verzorger en Verlosser.

Maar de wijsheid, die van boven is, die is ten eerste zuiver, daarna vreedzaam, bescheiden, gezeggelijk, vol van barmhartigheid en van goede vruchten, niet partijdig oordelende, en ongeveinsd.

—Jakobus 3:17

Maakt het werkelijk iets uit?

Waarom is het belangrijk om te weten hoe God is? Maakt het iets uit wat we van God denken? Maakt het zelfs uit of we überhaupt aan hem denken? De antwoorden op deze vragen liggen precies aan de basis van alles wat de moeite waard is om te weten. Wat we geloven over God en zijn karakter bepaalt *ons* eigen karakter - en ons karakter is waardevoller dan alle materiële rijkdommen die deze wereld te bieden heeft.

Jezus zei: "Ik en de Vader zijn een" (Johannes 10:30). God de Vader en de Zoon van God zijn *één* in doel - *één* in karakter. Hun relatie is er een van perfecte harmonie. De schrijver van Hebreëën verklaart dat Jezus het Beeld van God de Vader is. "Dewelke, alzo Hij is het Afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid" (Heb. 1:3). Gods glorie is meer dan alleen zijn pracht; het is zijn karakter. Toen Mozes God vroeg om hem zijn glorie te tonen, kwam God *vóór* Mosez en verklaarde zijn karakter:

HEERE, HEERE, God, barmhartig en genadig,
lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid. Die
de weldadigheid bewaart aan vele duizenden, Die de
ongerechtigheid, en overtreding, en zonde vergeeft;
(Exodus 34:6)

God kennen zoals hij ons echt is, verzoent ons met hem. Deze kennis is helend en levengevend. Hoor wat Jezus in zijn gebed tot zijn Vader zei: "*En dit is het eeuwige leven, opdat zij u de enige ware God zouden kennen, en Jezus Christus, die gij gezonden hebt*" (Johannes 17:3) Jezus heeft door zijn woorden en leven precies getoond hoe God de Vader is. Hij zei: "*Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, de Zoon kan niets van zichzelf doen, maar wat hij de Vader ziet*

doen: want wat hij ook doet, deze doet de Zoon evenzo” (Johannes 5:19).

Als we weten dat God consequent liefdevol en barmhartig is, zullen we tot hem worden aangetrokken in liefde en vertrouwen. We zijn altijd verzekerd van Gods liefde en goede wil voor ons, omdat zijn wegen nooit veranderen. God verklaart in Maleachi 3:6 “Want Ík, de HEERE, ben niet veranderd,”. Hij is niet veranderlijk zoals wij. We kunnen vriendelijk, liefdevol en attent zijn zolang we eerlijk en met respect worden behandeld, maar wanneer we mensen tegenkomen die ons schade berokkenen, is het onze neiging boos te worden en wraak te willen nemen. God antwoordt nooit in woede of met vergelding.

Gods Woord bevestigt dat Jezus niet verandert en de Vader ook niet “*Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en tot in eeuwigheid.*” (Hebreeen 13:8) “*Elke goede gave en elk volmaakt geschenk is van boven en daalt neer van de Vader der lichten, bij Wie er geen verandering is, of schaduw van omkeer.*” (Jakobus 1:17) Deze woorden verzekeren ons ook dat onze zachtmoedige God geen gewelddadige kant heeft.

En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid gezien, een heerlijkheid als van de Eniggeborene van de Vader), vol van genade en waarheid.

—Johannes 1:14

Ons perfecte patroon

In het hart van de Bergrede geeft Jezus ons het perfecte patroon hoe we kunnen leven in een vijandige wereld:

U hebt gehoord dat er gezegd is: U moet uw naaste liefhebben en uw vijand moet u haten. Maar Ik zeg u: Heb uw vijanden lief; zegen hen die u vervloeken; doe goed aan hen die u haten; en bid voor hen die u beledigen en u vervolgen; zodat u kinderen zult zijn van uw Vader, Die in de hemelen is, want Hij laat Zijn zon opgaan over slechte en goede mensen, en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen. Want als u hen liefhebt die u liefhebben, wat voor loon hebt u dan? Doen ook de tollenaars niet hetzelfde? En als u alleen uw broeders groet, wat doet u meer dan anderen? Doen ook de tollenaars niet zo? Weest u dan volmaakt, zoals uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is. (Mattheüs 5:43-48)

Wat leert deze passage ons over God? Jezus zegt: “Heb uw vijanden lief” en volgt met: “opdat gij kinderen zijt van uw Vader die in de hemel is”, en hij besluit met: “Wees daarom volmaakt, net zoals uw Vader, die in de hemel, is volmaakt is”. Jezus vraagt ons om onze vijanden te behandelen zoals onze hemelse Vader zijn vijanden behandelt. Hij wil dat we begrijpen dat de verheven beginselen die hij ons in de Bergrede voorschrijft alleen haalbaar zijn als we zien dat ze van God zelf afkomstig zijn.

In het leven van Jezus vinden we ons perfecte patroon voor het behandelen van onze vijanden. Nooit heeft hij wraak genomen op degenen die hem onrecht hebben aangedaan. Van zijn verraad en arrestatie tot zijn kruisiging, toen hij vroeg om

zijn vervolgers te vergeven. *En Jezus zei: Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen. En ze verdeelden Zijn kleren en wierpen het lot.* (Lukas 23:34) Hij had enkel liefde getoont.

Toen Jezus niet werd verwelkomd in een Samaritaans dorp, dachten zijn discipelen Jacobus en Johannes dat het dorp door vuur vernietigd moest worden: *“Toen de discipelen Jakobus en Johannes dat zagen, zeiden zij: Heere, wilt U dat wij zeggen dat er vuur van de hemel moet neerdalen en hen verteren, zoals ook Elia gedaan heeft? Maar Hij keerde Zich om, bestrafte hen en zei: U beseft niet wat voor Geest u hebt, want de Zoon des mensen is niet gekomen om zielen van mensen te gronde te richten, maar om ze te behouden.”* (Lukas 9:54-56).

De beste manier voor ons om te weten hoe God is, is door het leven van Jezus te bestuderen. Hij heeft nooit iemand vermoord of gedreigd. Jezus heeft nooit iemand pijn gedaan. Hij heeft nooit iemand veroordeeld. Toen Filippus namens de discipelen Jezus vroeg om hun de Vader te tonen, antwoordde hij:

Jezus zei tegen hem: Ben Ik zo'n lange tijd bij u, en kent u Mij niet, Filippus? Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien; en hoe kunt u dan zeggen: Laat ons de Vader zien? Geloof u niet dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is? De woorden die Ik tot u spreek, spreek Ik niet uit Mijzelf, maar de Vader, Die in Mij blijft, Die doet de werken. (Johannes 14:9-10)

Laten we, terwijl we aan een studie beginnen die de theologische status-quo zal uitdagen, besluiten om de woorden van Jezus en zijn perfecte voorbeeld in gedachten te houden.

De bron van leven

Met wat voorbereidend werk hebben we vastgesteld dat God consequent liefheeft. Nu gaan we kijken naar de handelingen van God in de Bijbel die het tegenovergestelde lijken te zijn van de principes die door Jezus zijn onderwezen. In het boek Jesaja vinden we een diepgaand inzicht in Gods wegen en gedachten:

Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de HEERE. Want zoals de hemel hoger is dan de aarde, zo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen en Mijn gedachten dan uw gedachten. (Jesaja 55:8-9)

Gods wegen en gedachten zijn oneindig veel hoger in doel en karakter dan onze wegen en gedachten. Deze definitieve waarheid over God is moeilijk te begrijpen. In onze vastberadenheid om onszelf te rechtvaardigen, stellen we ons voor dat God is zoals wij. We worden boos, dus we denken dat God boos moet worden zoals wij. We worden bewogen om wraak te nemen wanneer ons onrecht wordt aangedaan, dus we denken dat God dezelfde instelling moet hebben en wraak neemt wanneer hem onrecht wordt aangedaan. God zegt ons wat anders:

Zulke dingen doet u en Ik zwijg; u denkt dat Ik net zo ben als u. Ik zal u straffen en uw zonden voor uw ogen uitstallen. (Psalm 50:21)

Toen God onze wereld schiep, wilde hij niet dat deze op zichzelf zou functioneren. Als God niet betrokken zou zijn bij onze wereld, zou dat niet alleen in strijd zijn met zijn doel, maar het zou ook betekenen dat het leven niet op onze planeet kon

doorgaan — *“Want in Hem leven wij, bewegen wij ons en bestaan wij; zoals ook enkelen van uw dichters gezegd hebben: Want wij zijn ook van Zijn geslacht.”* (Handelingen 17:28) God ondersteunt ons bij elke ademhaling die we nemen.

God is de Bron en Onderhouder van al het leven. Er is echter één ding dat ons van hem kan scheiden - zonde. Maar wat is zonde? We denken vaak dat zonde bestaat uit de slechte dingen die we doen of uit het overtreden van Gods geboden. De gedachte is dat zonde op de een of andere manier kan worden gekwantificeerd, waarbij sommigen van ons er een grote hoeveelheid van hebben en anderen niet zoveel of zelfs heel weinig. In de Bijbel leren we dat de slechte dingen die we doen de symptomen zijn van een diepgewortelde ziekte die we allemaal van onze eerste ouders hebben geërfd. Deze ziekte is het geloven van de leugen dat God op zoek is naar zijn eigen belang. Deze leugen van de duivel werd aan het menselijk ras in de tuin van Eden nagelaten en heeft sindsdien ons beeld van God vervormd.

Toen God Adam en Eva schiep en ze in de tuin plaatste, kregen ze één beperking - en slechts één:

En de HEERE God gebod de mens: Van alle bomen van de hof mag u vrij eten, maar van de boom van de kennis van goed en kwaad, daarvan mag u niet eten, want op de dag dat u daarvan eet, zult u zeker sterven. (Gen. 2:16-17)

Het is gemakkelijk te begrijpen waarom God de ‘boom des levens’ in de tuin plaatste (Gen.2:9), maar het is moeilijk voor ons om te waarderen waarom hij ‘de boom van de kennis van goed en kwaad’ in die perfecte omgeving plaatste. Op het eerste gezicht kunnen we de aanwezigheid van die boom, met de waarschuwing om ervan te eten, zien als een uitnodiging voor een ramp.

Gemaakt naar zijn beeld

In Genesis vinden wij ons erfgoed: “En God zei: Laten Wij mensen maken naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis; en laten zij heersen over de vissen van de zee, over de vogels in de lucht, over het vee, over heel de aarde en over al de kruipende dieren die over de aarde kruipen! En God schiep de mens naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; mannelijk en vrouwelijk schiep Hij hen.” (Gen. 1:26-27) Wat betekent het gemaakt te worden naar Gods beeld, en wat is Gods beeld? We zullen ontdekken wat Gods beeld is als we een definitie vinden die beschrijft wie God is. De precieze definitie is te vinden in 1 Johannes 4:8: “God is liefde”. Merk op dat het vers niet alleen zegt: “God is liefhebbend”, alsof liefde één van zijn vele kenmerken is, maar het zegt eenvoudig: “God is liefde”. Al het andere dat we over God kunnen weten, moet in overeenstemming zijn met deze definitie. Daarom, net zoals God perfect is, kunnen we redelijkerwijs concluderen dat de liefde van God ook perfect moet zijn, zonder een greintje eigenbelang. Bovendien moet zijn liefde onveranderlijk zijn omdat hij onveranderlijk is.

Als we naar het beeld van God zijn gemaakt, moeten we door God zijn geschapen om liefde te ervaren. Nu kan liefde, om werkelijk liefde te zijn, niet worden gedictieerd of op welke manier dan ook gedwongen, het kan alleen vrij worden gegeven als een keuze. Dit is gemakkelijk te begrijpen als we ons een persoon voorstellen die hongert naar liefde, met een geladen geweer in de bus staat en liefde eist van de passagiers, die hij met de dood bedreigt. Zou hij daarmee liefde opwekken?

Stel dat we een minder drastische manier zouden proberen om liefde te verkrijgen door een robot te bouwen die was

geprogrammeerd om te zeggen: 'Ik hou van jou' wanneer we in zijn aanwezigheid komen. Zou dit resulteren in een bevredigende en zinvolle, op liefde gebaseerde relatie? Zouden deze methoden, die de liefde voor ons niet veilig zouden stellen, voor God kunnen werken?

Laten we teruggaan naar de tuin van Eden en die verbijsterende verboden boom. Als God die boom niet had gemaakt, zou het dan voor de mensheid mogelijk zijn geweest om lief te hebben zoals God liefheeft? Want liefde, om liefde te zijn, vereist dat het vrijelijk wordt gegeven. Om liefde vrij te kunnen geven, moeten we ook de vrijheid hebben om niet lief te hebben. Liefde is altijd een keuze; liefde kan niet worden bevolen of gedwongen.

Stel je voor dat God onze eerste ouders had geschapen en ze in de tuin had geplaatst zonder ze een tastbare manier te bieden om hem *niet* lief te hebben en te vertrouwen. In dat geval zou het niet mogelijk zijn geweest om lief te hebben zoals God zelf liefheeft. Net zoals God onze Bron is van leven, zo is Hij ook onze Bron van echte liefde - leven en liefde zijn onafscheidelijk. Geschapen worden naar Gods beeld, geeft ieder van ons het potentieel om een liefhebbende vriend van onze Schepper te worden.

God plaatste de boom van de kennis van goed en kwaad - met de beperking die het eten van zijn takken verbood - niet als een willekeurige test van gehoorzaamheid aan hem. In tegendeel, het is een verzekering dat hij onze keuzevrijheid zo hoog waardeert dat hij bereid was om het risico te nemen dat we ervoor zouden kiezen om ons van hem af te keren. Als we de reden begrijpen waarom God de verboden boom in de tuin heeft geplaatst, zullen we hem niet beschuldigen dat hij een zelfzuchtige dictator is. Er was echter iemand die klaar stond om God juist daarvan te beschuldigen.

De meesterlijke verleider

De slang nu was de listigste onder alle dieren van het veld, die de HEERE God gemaakt had; en hij zei tegen de vrouw: Is het echt zo dat God gezegd heeft: U mag niet eten van alle bomen in de hof? En de vrouw zei tegen de slang: Van de vrucht van de bomen in de hof mogen wij eten, maar van de vrucht van de boom die in het midden van de hof staat, heeft God gezegd: U mag daarvan niet eten en hem niet aanraken, anders sterft u. Toen zei de slang tegen de vrouw: U zult zeker niet sterven. Maar God weet dat, op de dag dat u daarvan eet, uw ogen geopend zullen worden en dat u als God zult zijn, goed en kwaad kennend.

—Genesis:1-5

Laten we eerst de identiteit van deze pratende slang bepalen. Wie is deze slang? *“En de grote draak werd neergeworpen, namelijk de oude slang, die duivel en satan genoemd wordt, die de hele wereld misleidt. Hij werd neergeworpen op de aarde en zijn engelen werden met hem neergeworpen.”* (Openbaring 12:9) Eva sprak niet alleen met een intelligente slang, maar met Satan — de meesterbedrieger zelf.

Met een subtiele toespeling beschuldigde de slang God ervan dat hij tegen Adam en Eva gelogen had en hen iets goeds had onthouden. Bovendien, als ze eenvoudigweg de vrucht zouden eten, zouden hun ogen worden geopend en zouden ze worden als “goden, die goed en kwaad kennen.” Wie koos de vrouw om te geloven, God of Satan?

En de vrouw zag dat die boom goed was om ervan te eten en dat hij een lust was voor het oog, ja, een boom

die begerenswaardig was om er verstandig door te worden; en zij nam van zijn vrucht en at; en zij gaf ook wat aan haar man, die bij haar was, en hij at ervan. Toen werden de ogen van beiden geopend en zij merkten dat zij naakt waren. Zij vlochten vijgenbladeren samen en maakten voor zichzelf schorten. En zij hoorden de stem van de HEERE God, Die in de hof wandelde, bij de wind in de namiddag. Toen verborgen Adam en zijn vrouw zich voor het aangezicht van de HEERE God te midden van de bomen in de hof. En de HEERE God riep Adam en zei tegen hem: Waar bent u? (Genesis 3:6-9)

Toen Adam en Eva aten van de verboden boom, werden hun ogen geopend (ze werden zelfbewust), en ze probeerden zich voor God te verbergen. Wat was Gods reactie? Hij kwam hen zoeken. Zijn eerste woorden waren: “Waar bent u?”. Hij zocht verzoening van met zijn nu vervreemde kinderen.

Want de Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken wat verloren is.

—Jezus (Lukas 19:10)

Wat is zonde ?

Nu terugkomend op de vraag: wat is zonde? Om de juiste definitie te vinden, is het belangrijk dat we eerst precies identificeren wat er fout is gegaan bij de ‘boom van de kennis van goed en kwaad’. In Genesis 3:6 zag de vrouw drie wenselijke eigenschappen van de boom:

1. “De boom was goed om van te eten.” Op het eerste gezicht lijkt dit waar te zijn, ware het niet dat de boom verboden was als voedselbron. Het probleem was niet het fruit zelf, maar het feit dat de vrouw het nu als *goed* zag.
2. De boom was ‘een lust voor het oog. Alles wat God in de tuin schiep, was perfect, daarom zou de boom in feite ‘aangenaam voor de ogen’ zijn. De vrouw zag nog een wenselijke eigenschap van de boom.
3. De boom was ‘begerenswaardig om er verstandig door te worden’. Echt waar? Had deze boom mystieke eigenschappen? Had de slang gelijk? Zou kennis van goed en kwaad echt wenselijk zijn? En wat betekent kennis van goed en kwaad? Gaat het alleen om het verkrijgen van informatie?

Het vers besluit met: “*zij gaf ook wat aan haar man, die bij haar was, en hij at ervan*”. Dit wordt vaak gezien als de eerste zonde van de mensheid, maar wat is de zonde? Wat kwam er eerst - het eten van de vrucht of geloven in de leugen van de slang over God?

Het belangrijkste probleem was toen Eva de leugen van de slang geloofde dat God op een egoïstische manier iets goeds voor hen achterhield. Zonde is niet alleen de actie zelf, alsof zonde een meetbare substantie is. Zonde is in de kern een pathologische

toestand van de geest die God ziet als iemand die egocentrisch is en dus niet in staat is hem te vertrouwen.

Zonde kan worden vergeleken met een ziekte. Bij een ziekte is er een onderliggende oorzaak, zoals een bacteriële infectie, een stofwisselingsstoornis of een dysfunctie van het immuunsysteem. Deze primaire oorzaken leiden tot één of meer symptomen: koorts, misselijkheid, pijn, duizeligheid, lusteloosheid, enzovoort. De primaire oorzaak van zonde is het geloven van de leugen over God, en vervreemden we ons van hem wiens liefde altijd op de ander gericht is. Onze uiterlijke zonden (de symptomen) zijn het resultaat van het geloof dat God zichzelf dient (de pathologische oorzaak). Jezus gebruikte in zijn gesprek met de schriftgeleerden en Farizeeën deze analogie van zonde als een ziekte die genezen moet worden:

En toen de schriftgeleerden en de Farizeeën Hem zagen eten met de tollenaars en zondaars, zeiden zij tegen Zijn discipelen: Waarom eet en drinkt Hij met de tollenaars en zondaars? En toen Jezus dat hoorde, zei Hij tegen hen: Wie gezond zijn, hebben geen dokter nodig, maar wie ziek zijn. Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen tot bekering te roepen, maar zondaars. (Marcus2:16-17)

Zonde is dodelijk omdat het ons scheidt van God, de Bron van alle leven. In deze scheiding die zich voordoet, is het nooit God die zichzelf van ons scheidt – de oorzaak is altijd dat wij ons van hem scheiden. Adam en Eva werden eerder bang voor God dan voor Satan - degene die ze hadden moeten vrezen. Na het eten van de vrucht, zegt de Bijbel: *“Toen verborgen Adam en zijn vrouw zich voor het aangezicht van de HEERE God te midden van de bomen in de hof.”* (Genesis 3:8) Sinds die dag verbergen we ons voor onze zachtmoedige God.

We doen er goed aan om op te merken dat, toen God Adam en Eva waarschuwde om niet van de verboden boom te eten, hij niet heeft gezegd: “Op de dag dat je ervan eet, zal ik je doden.” Nee, hij zei: “Op de dag dat je daarvan eet, zul je zeker sterven”. Toen de man en zijn vrouw van de boom aten, begon het proces van sterven op diezelfde dag in hen toen zij zich van hun levensbron afscheidden. Het is zonde (de leugen geloven dat God egoïstisch en onbetrouwbaar is) die dodelijk is, niet God. “*Want de bezoldiging der zonde is de dood,*” (Romeinen 6:23) God is niet betrokken in ‘zondezaken’ en hij betaalt niet het loon van de zonde.

Het is ook duidelijk dat toen Adam en Eva de vrucht van de verboden boom aten, ze veel meer ontvingen dan alleen *kennis* van goed en kwaad. Ze hebben zichzelf en hun nakomelingen ongewild toegewijd om de kennis van goed en kwaad te *ervaren*. Ze zouden niet alleen van het kwaad weten; ze zouden het denken, ze zouden het leven, ze zouden eraan verslaafd raken, en als gevolg daarvan zouden ze pijn, lijden, angst en dood kennen.

De mensheid was niet de enige die de onvermijdelijke gevolgen leed toen de zonde onze wereld binnenkwam. De hele natuur werd beïnvloed door de disharmonie tussen de schepping en de Schepper die werd geïnitieerd door de zonde van Adam en Eva. “*Want wij weten dat heel de schepping gezamenlijk zucht en gezamenlijk in barensnood verkeert tot nu toe.*” (Romeinen 8:22) De aarde werd een gevaarlijke plaats voor de mensheid en voor de dieren. Sinds de vloed in de dagen van Noach, is de aarde onderworpen aan gewelddadig weer, aardbevingen, vulkanen en andere natuurrampen. De gewelddadige krachten die duidelijk in de natuur voorkomen, zijn niet van God; ze bestaan alleen omdat we God op een afstand van ons hebben geplaatst.

Waarom is er een duivel?

Er is al verwezen naar een letterlijk spiritueel wezen dat tegenover God staat. Dit wezen wordt in de Bijbel aangeduid als Satan, de duivel, de slang, leviathan en Lucifer, evenals verschillende andere titels.

In vergelijking met tweehonderd jaar geleden gelooft een veel kleiner percentage mensen in de westerse beschaving tegenwoordig in een letterlijke duivel. In onze moderne cultuur wordt Satan vaak verbannen naar het rijk van bijgeloof en onwetendheid. Met dit in gedachten zullen we het bijbelse verslag van Satan (de tegenstander) onderzoeken.

Satan wordt in de Bijbel geïdentificeerd als een gevallen engel. De term *gevallen* houdt in dat Satan oorspronkelijk een zondeloos wezen was dat ervoor koos om tegen zijn Schepper te rebelleren. Waarom hij rebelleerde tegen God is een mysterie, gezien de perfecte omgeving van de hemel. Blijkbaar had hij een positie van eer en invloed onder de engelen. Op een bepaald moment ontkiemde en groeide een zaad van trots dat resulteerde in ontevredenheid over zijn positie in de hemel. Dit resulteerde uiteindelijk in een openlijke opstand tegen God.

Satan was niet alleen in zijn rebellie. Hij was in staat om steun te krijgen van veel van de andere engelen, hoewel de meerderheid van de engelen ervoor koos om loyaal aan God te blijven. De oorlog die het gevolg was van de opstand van Satan en zijn volgelingen, was geen oorlog met fysieke wapens, zoals die worden gebruikt in de conflicten van deze wereld. God overwon in deze hemelse oorlog door liefde te gebruiken tegen zelfzucht, waarheid tegen bedrog, transparantie tegen

geheimhouding, rede tegen irrationaliteit, geduld tegen wanhoop en vertrouwen tegen achterdocht.

Het is redelijk om te geloven dat de methoden die Satan op Eva in de tuin van Eden gebruikte om haar van God te vervreemden, dezelfde waren die hij eerder gebruikte om volgelingen te verkrijgen voor zijn doel in de hemel. Tot die tijd was er nooit een vraag over de rechtvaardigheid van God aan de hemelse engelen gesteld. Ze hadden geen aanwijzing om met absolute zekerheid te weten of Satans beschuldigingen tegen God enige geldigheid hadden of niet. Om deze reden is Satan in de gelegenheid gesteld om zijn manier van regeren te demonstreren.

We kunnen ons afvragen waarom God zijn tegenstander niet in het begin van de opstand heeft vernietigd. Zou dat niet de escalatie van de opstand hebben voorkomen? Nee, dat zou alleen aan de engelen hebben bevestigd dat Satans beschuldigingen tegen God geldig waren. Als God Satan had vernietigd, zou de daad juist de vrijheid hebben ontkracht waardoor het een leeg ideaal zonder substantie zou zijn geworden. Er is nog iets anders dan dit. Als we consistent zijn in onze studie van de Bijbel, toont het merendeel van bewijs aan dat God nooit vernietigt - zonde wel. Satan zal uiteindelijk worden vernietigd. Deze vernietiging zal niet van God komen, maar van Satans eigen zonde:

Het woord van de HEERE kwam tot mij: Mensenkind, hef een klaaglied aan over de koning van Tyrus, en zeg tegen hem: Zo zegt de Heere HEERE: U, toonbeeld van volkomenheid, vol wijsheid en volmaakt van schoonheid, u was in Eden, de hof van God. Allerlei edelgesteente was uw sieraad: robijn, topaas en diamant, turkoois, onyx en jaspis, saffier, smaragd, beril en goud. Het werk van uw tamboerijnen en uw fluiten was bij u. Op de dag dat u geschapen werd, waren ze

gereed. *U was een cherub die zijn vleugels beschermend uitspreidt. Daarvoor heb Ik u aangesteld. U was op Gods heilige berg, u wandelde te midden van vurige stenen. Volmaakt was u in uw wegen, vanaf de dag dat u geschapen werd, totdat er ongerechtigheid in u gevonden werd.* Door de overvloed van uw handel vulde men uw midden met geweld, en ging u zondigen. Daarom verbande Ik u van de berg van God, en deed Ik u verdwijnen, beschermende cherub, uit het midden van de vurige stenen. *Vanwege uw schoonheid werd uw hart hoogmoedig, u richtte uw wijsheid te gronde vanwege uw luister.* Ik wierp u ter aarde, Ik stelde u voor koningen, opdat zij op u neer zouden zien. Vanwege de overvloed van uw ongerechtigheden door uw oneerlijke handel ontheiligde u uw heiligdommen. *Daarom deed Ik een vuur uit uw midden oplaaien, en dat verteerde u.* Ik maakte u tot een hoop as op de grond voor de ogen van allen die naar u keken. Allen onder de volken die u kennen, zijn ontzet over u. U bent een voorwerp van verschrikking geworden *en u zult niet meer bestaan tot in eeuwigheid.* (Ezechiël 28:11-19)

De koning van Tyrus typeert Satan en past in dit verhaal. Satan werd perfect geschapen, zonder een spoor van trots of egoïsme. Zijn val van perfectie tot ongerechtigheid kwam door zijn eigen toedoen, en hij had geen excuus voor de koers die hij volgde. Hij werd trots vanwege zijn schoonheid. Het 'vuur' dat Satan zal vernietigen, zal niet van een externe bron komen; het zal vanuit Satan zelf komen. Dit vuur is zijn eigen egoïsme. Het is dit zelf gegenereerde vuur dat hem zal verslinden. Satan zal ophouden te bestaan – "je zult er nooit meer zijn."

Hoe bent u uit de hemel gevallen, morgenster, zoon van de dageraad! U ligt geveld op de aarde, overwinnaar over de heidenvolken! En ú zei in uw hart: Ik zal

opstijgen naar de hemel; tot boven Gods sterren zal ik mijn troon verheffen, ik zal zetelen op de berg van de ontmoeting aan de noordzijde. Ik zal opstijgen boven de wolkenhoogten, ik zal mij gelijkstellen met de Allerhoogste. (Jesaja 14:12-14)

Lucifer (de oorspronkelijke titel van Satan) viel omdat hij zichzelf wilde verhogen. Jezus onderwees zijn volgelingen. *“En wie zichzelf zal verhogen, zal vernederd worden; en wie zichzelf zal vernederen, zal verhoogd worden.”* (Mattheus 23:12) Lucifer bracht zijn eigen vernedering teweeg. Zijn woorden “Ik zal zijn als de Allerhoogste” verraden de waarheid dat hij alleen maar de positie van God begeerde. Hij had geen interesse in het weerspiegelen van Gods karakter (de enige manier waarop een geschapen wezen *als* God kan zijn).

Bij het bestuderen van deze passage moet ook worden opgemerkt dat de gedachten die over God worden geuit, van Lucifer afkomstig zijn en geen nauwkeurige beschrijving zijn van Gods motieven. Lucifer begon zich, vanwege zijn obsessie voor zelfverheffing, in te beelden dat God hetzelfde zelfzuchtige motief bezat.

Toen brak er oorlog uit in de hemel: Michaël en zijn engelen voerden oorlog tegen de draak, ook de draak en zijn engelen voerden oorlog. Maar zij waren niet sterk genoeg, en hun plaats werd in de hemel niet meer gevonden. En de grote draak werd neergeworpen, namelijk de oude slang, die duivel en satan genoemd wordt, die de hele wereld misleidt. Hij werd neergeworpen op de aarde en zijn engelen werden met hem neergeworpen. (Openbaring 12:7)

Deze passage documenteert de oorlog in de hemel waar Satan zijn bedrog begon. Zijn werk is niet beperkt gebleven tot

een klein hoekje van onze planeet; hij heeft de hele wereld bedrogen.

Hij zei tegen hen: Ik zag de satan als een bliksem uit de hemel vallen. (Lukas 10:18)

Jezus spreekt hier over de snelheid van Satans val van loyaliteit naar opstand.

Wij zijn immers een schouwspel geworden voor de wereld en voor engelen en voor mensen. (1 Korinthe 4:9)

... door hen die u het Evangelie verkondigd hebben door de Heilige Geest, Die vanuit de hemel gezonden is; dingen, waarin de engelen begerig zijn zich te verdiepen. (1 Petrus 1:12)

Toen Satan in de hemel rebelleerde en een aantal engelen met zich meenam, begrepen de overgebleven loyale engelen niet goed wat er gebeurde en waarom. De evangelieboodschap is voor hen, evenals voor ons, en ze zijn intens geïnteresseerd in Gods onbaatzuchtige inspanningen op deze aarde om de mensheid te redden van zelfvernietiging. Het "eeuwige Evangelie" (Openbaring 14:6) is er zekerheid dat het universum voor eeuwig beschermd zal zijn tegen elke twijfel over de betrouwbaarheid van God: "Wat u ook bedenkt tegen de HEERE, Hij Zelf maakt er een vernietigend einde aan. Geen tweede keer zal de benauwdheid opkomen." (Nahum 1:9).

Toen werd Jezus door de Geest weggeleid naar de woestijn om verzocht te worden door de duivel. En nadat Hij veertig dagen en veertig nachten had gevast, kreeg Hij ten slotte honger. En de verzoeker kwam bij Hem en zei: *Als U Gods Zoon bent, zeg dan dat deze stenen broden worden.* Maar Hij antwoordde en zei: Er

staat geschreven: De mens zal niet van brood alleen leven, maar van elk woord dat uit de mond van God komt. Toen nam de duivel Hem mee naar de heilige stad en zette Hem op het hoogste gedeelte van de tempel, en hij zei tegen Hem: *Als U de Zoon van God bent, werp Uzelf dan naar beneden, want er staat geschreven dat Hij Zijn engelen voor U bevel zal geven, en dat zij U op de handen zullen dragen, opdat U Uw voet niet misschien aan een steen stoot.* Jezus zei tegen hem: Er staat eveneens geschreven: U zult de Heere, uw God, niet verzoeken. Opnieuw nam de duivel Hem mee, nu naar een zeer hoge berg, en hij liet Hem al de koninkrijken van de wereld zien, met hun heerlijkheid, en zei tegen Hem: Dit alles zal ik U geven, als U knielt en mij aanbidt. Toen zei Jezus tegen hem: Ga weg, satan, want er staat geschreven: De Heere, uw God, zult u aanbidden en Hem alleen dienen. Toen liet de duivel Hem gaan; en zie, engelen kwamen en dienden Hem. (Mattheus 4:1-11)

Satan kwam tot Jezus als verleider; zijn klaarblijkelijke doel was het vertrouwen in en de afhankelijkheid van Jezus van zijn Vader te verbreken. Satan behaalde succes met een soortgelijke benadering bij Eva in de tuin van Eden. Satan was vastbesloten om het doel van Jezus om naar deze wereld te komen om de mensheid te redden, te dwarsbomen door Jezus te verleiden en zijn goddelijke kracht te gebruiken om zichzelf te helpen. De bedrieger was wanhopig om te voorkomen dat Jezus slaagde in zijn missie om de onzelfzuchtigheid van God te openbaren - die zou laten zien dat Satan een leugenaar is.

In één verleiding bood de duivel Jezus de 'koninkrijken van de wereld' aan als Jezus alleen maar zou knielen en hem zou aanbidden. Het is opmerkelijk dat Jezus de claim van de duivel op rechtsbevoegdheid over de 'koninkrijken van de wereld' niet betwistte. *"En God zei: Laten Wij mensen maken naar Ons beeld,*

naar Onze gelijkenis; en laten zij heersen over de vissen van de zee, over de vogels in de lucht, over het vee, over heel de aarde en over al de kruipende dieren die over de aarde kruipen!” (Genesis 1:26)
Toen God de mensen had geschapen, gaf hij hen heerschappij over de aarde (Genesis 1:26). Maar toen Adam en Eva Satans leugen over hun Schepper geloofden, hebben ze deze heerschappij in wezen overgedragen aan de duivel. We zien bedrog, onderdrukking, dwang en ongelijkheid in de ‘koninkrijken van de wereld’. In Gods koninkrijk wordt geen dwang gebruikt, op geen enkel moment en onder geen enkele omstandigheid. Er is geen overeenkomst tussen zijn koninkrijk en de koninkrijken van deze wereld, die eerder op de rechtsstaat vertrouwen dan op de wet van liefde.

Ik zal niet veel meer met u spreken, want de vorst van deze wereld komt en heeft geen macht over Mij.
(Johannes 14:30)

Jezus bevestigt dat het Satan is die ‘de prins van deze wereld’ is. Wanneer we het bestaan van Satan en zijn wijdverspreide invloed op onze planeet ontkennen, leggen we onbewust de schuld voor ons lijden bij God.

Wees nuchter en waakzaam; want uw tegenpartij, de duivel, gaat rond als een brullende leeuw, op zoek naar wie hij zou kunnen verslinden. (1 Petrus 5:8)

De duivel is onze tegenstander - *niet* God.

Bekleed u met de hele wapenrusting van God, opdat u stand kunt houden tegen de listige verleidingen van de duivel. Want wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van de duisternis van dit tijdperk, tegen de geestelijke machten van het kwaad in de hemelse gewesten. (Efeze 6:11-12)

Wanneer we ons realiseren dat we allemaal het slachtoffer zijn van het bedrog over God dat aan het menselijk ras wordt opgedrongen, zullen we andere mensen niet als onze vijanden beschouwen, maar als medeslachtoffers van dit massale bedrog.

En zij hadden een koning over zich, de engel van de afgrond. Zijn naam is in het Hebreeuws Abaddon, en in het Grieks heeft hij de naam Apollyon. (Openbaring 9:11)

De ‘engel van de bodemloze put’ verwijst naar Satan. Apollyon, de naam die hem hier wordt gegeven, betekent vernietiger in het Grieks. Satan is de vernietiger. Zouden we enige rechtvaardiging hebben om onze zachtaardige God effectief dezelfde titel te geven?

De dief komt alleen maar om te stelen, te slachten en verloren te laten gaan; Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed hebben.

—Jezus (Johannes 10:10)

De vernietigende slang

De plagen die God over de Egyptenaren zond, lijken enkele van Gods meest opzettelijke vernietigingsacties te zijn. Op het eerste gezicht lijkt er geen andere verklaring te zijn om deze gebeurtenissen in de Bijbel te interpreteren. Denk echter aan het vers dat we eerder lazen: “Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de HEERE.” (Jesaja 55:8)

Mozes kreeg de opdracht van God om de kinderen van Israël van de Egyptische slavernij naar de vrijheid te leiden. Hij wilde niet naar Farao gaan om hem te waarschuwen voor de rampen die in zijn land zouden plaatsvinden. Toen God Mozes in de wildernis ontmoette, gaf hij hem een objectieve les die Mozes en Aaron later voor de Farao zouden demonstreren. Die les zou de heerser precies laten zien wat de rol van God zou zijn in de komende catastrofale gebeurtenissen:

De HEERE zei tegen hem: Wat hebt u daar in uw hand? Hij zei: Een staf. Hij zei: Werp hem op de grond. En hij wierp hem op de grond en hij werd een slang. En Mozes vluchtte ervoor. Maar de HEERE zei tegen Mozes: Streck uw hand uit, en grijp hem bij zijn staart – toen stak hij zijn hand uit en greep hem vast, en hij werd weer een staf in zijn hand. (Exodus 4:2-4)

Toen ontbrandde de toorn van de HEERE tegen Mozes en Hij zei: Aäron, de Leviet, is toch uw broer? Ik weet dat hij uitstekend spreken kan. Bovendien, zie, hij trekt u tegemoet. Zodra hij u ziet, zal hij zich van harte verblijden... En hij zal voor u tot het volk spreken. Dan zal het zó zijn: Hij zal voor u tot een mond zijn en ú zult voor

hem tot een god zijn. Neem daarom deze staf in uw hand, waarmee u die tekenen moet doen. (Exodus 4:14-17)

Mozes zou voor Farao staan als vertegenwoordiger van God. Het doel van God met deze demonstratie was te laten zien dat het meer was dan louter een uiting van kracht; het was een illustratie om de echte vernietiger te identificeren. Toen Mozes, als vertegenwoordiger van God, de staf in zijn hand hield, symboliseerde die de krachten van de natuur onder Gods controle. Zolang de beschermende hand van God de vernietigende krachten van de natuur tegenhield, konden die Egypte geen kwaad doen. Toen Mozes daarop zijn staf neerwierp, werd het een slang, het symbool van kwaad en vernietiging. Dit symboliseerde de krachten van de natuur buiten Gods controle en onder de controle van Satan - de vernietiger.

Honderden jaren vóór de tijd van Mozes en nadat Jozef (die door zijn halfbroers in slavernij was verkocht) de verontrustende dromen van Farao had geïnterpreteerd, was er een veel betere regeling voor de kinderen van Israël. Farao verhief Jozef op een plek van eer en respect voor het interpreteren van de profetische dromen en voor zijn vooruitziende blik bij het voorbereiden van de natie op een hongersnood van zeven jaar. De familie van Josef was hartelijk verwelkomd. De Egyptenaren toonden hun waardering voor Jozef en de God die hij aanbad. God was in staat de natie rijkelijk te zegenen. Vele jaren na de dood van Jozef vergaten de Egyptenaren hem en zijn God echter. Ze maakten slaven van de kinderen van Israël, die voorspoedig waren en zich in het land hadden vermenigvuldigd. De Egyptenaren brachten door hun acties de boodschap over dat zij niet naar Gods aanwezigheid verlangden. Ze hadden hun eigen goden en wilden de God van hun slaven niet erkennen. God was niet langer in staat om zijn volledige mate van zegening en bescherming voort te zetten en

tegelijkertijd de Egyptenaren de vrijheid te geven om zich van hem te af te wenden.

Als op enig moment nadat de plagen waren begonnen, Farao van zijn uitdagende koers was afgeweken en de Israëlieten had laten gaan, zou God de controle over de natuurkrachten weer hebben overgenomen en zouden de plagen zijn geëindigd. De koppige heerser deed dit niet en Egypte werd in puin achtergelaten. Gods rol in de plagen van Egypte wordt duidelijk wanneer we de symbolische boodschap beschouwen die God in de staf en de slang gaf.

Bijkomende ondersteuning om God vrij te stellen van beschuldigingen van vernietiging door natuurlijke elementen is te vinden in het boek 1 Koningen. De profeet Elia lag op een dieptepunt in zijn bediening in een grot voor koningin Izebel, die zijn leven had bedreigd. God kwam tot zijn weggelopen profeet:

Hij ging daar een grot in en overnachtte er. En zie, het woord van de HEERE kwam tot hem, en Hij zei tegen hem: Wat doet u hier, Elia? Hij zei: Ik heb mij zeer voor de HEERE, de God van de legermachten, ingezet. De Israëlieten hebben immers Uw verbond verlaten, Uw altaren omvergehaald en Uw profeten met het zwaard gedood. Ik alleen ben overgebleven, en zij staan mij naar het leven om het mij te benemen. Maar Hij zei: Ga naar buiten en ga op de berg staan, voor het aangezicht van de HEERE. En zie, de HEERE ging voorbij, en een grote en sterke wind, die bergen spleet en rotsen in stukken brak, voor het aangezicht van de HEERE uit. Maar de HEERE was niet in de wind. Na deze wind kwam er een aardbeving, maar de HEERE was ook niet in de aardbeving. Op de aardbeving volgde een vuur, maar de HEERE was ook niet in het vuur. En na het vuur kwam

het suizen van een zachte stilte (in het Engels 'een zachte rustige stem'). (1Koningen19:9-12)

Onze zachtmoedige God spreekt nog steeds het meest hoorbaar met een zachte rustige stem.

De gevangenschap van Job

Het boek Job geeft duidelijk inzicht in de rol van Satan bij lijden en vernietiging. Het geeft ons ook een kijkje achter de schermen van de geestelijke strijd tussen God en de krachten van het kwaad. Job, een vroom en oprecht man (Job 1:8) bevond zich in een intens kruisvuur op een kritiek moment in deze spirituele strijd:

Het gebeurde op een dag, toen de zonen van God kwamen om hun opwachting te maken bij de HEERE, dat ook de satan in hun midden kwam. Toen zei de HEERE tegen de satan: Waar komt u vandaan? En de satan antwoordde de HEERE en zei: Van het rondtrekken over de aarde en van het rondwandelen erover. De HEERE zei tegen de satan: Hebt u ook acht geslagen op Mijn dienaar Job? Want er is niemand op de aarde zoals hij, een vroom en oprecht man, hij is godvrezend en keert zich af van het kwaad. Toen antwoordde de satan de HEERE en zei: Is het zonder reden dat Job God vreest? Hebt U niet voor hem en voor zijn huis en alles wat hij heeft, een beschutting gemaakt? Het werk van zijn handen hebt U gezegend en zijn vee breidt zich steeds verder uit in het land. Maar steek toch Uw hand uit en tref alles wat hij heeft. Voorwaar, hij zal U in Uw aangezicht vaarwel zeggen. De HEERE zei tegen de satan: Zie, alles wat hij heeft, is in uw hand; alleen naar hemzelf mag u uw hand niet uitsteken. En de satan ging weg van het aangezicht van de HEERE. (Job 1:6-12)

Satan wilde onmiddellijk alles vernietigen wat Job had, inclusief zijn zonen en dochters. In de vernietiging die daarop volgde, nam Satan zijn toevlucht tot het gebruik van vijandige

overvallers: “de Sabeers” (v15) en de “Chaldeeën”(v17), “het vuur Gods uit de hemel” en “een grote wind van over de woestijn” (v19).

Hoewel in het boek Job duidelijk is wie de vernietiger is, hebben veel lezers nog steeds moeite met het lijden van Job omdat er ten onrechte van wordt uitgegaan dat God Satan Job heeft laten kwellen. De gedachte dat God almachtig is, had Satans aanval op Job moeten voorkomen. Gods kracht was echter nooit het relevante onderwerp; het is altijd gegaan en zal altijd gaan over Gods principes van bestuur - is God consistent in het geven van vrijheid aan zijn intelligent geschapen wezens of niet? Vrijheid, om vrijheid te zijn, moet onherroepelijk zijn; wat betekent dat het onveranderlijk is en niet kan worden teruggeroepen - ongeacht de omstandigheden.

In het geval van Job stond er naast Gods reputatie nog iets anders op het spel - onze planeet. Satan was bezig om onze wereld (door de vijand bezet gebied) te grijpen als zijn eigen soevereine koninkrijk. *“Toen zeide de HEERE tot den satan; Van waar komt gij? En de satan antwoordde den HEERE, en zeide: Van om te trekken op de aarde, en van die te doorwandelen.”* (Job 1:7)

Als we de vrijheid nemen om zorgvuldig tussen de regels door te lezen, zei Satan in wezen tegen God: “Ik heb de hele aarde rondgezworven en het lijkt erop dat ik unaniem steun heb voor mijn zaak; Ik claim mijn recht op absolute heerschappij op aarde.” Gedurende het hele drama dat daarop volgde, bleef God (gelukkig) een stap voor op Satan – God kende zijn vertrouwde dienaar. Job bleef trouw aan God, ondanks het lijden aan de op één na meest wrede satanische aanval in de Bijbel. Uiteindelijk bewaarde God het leven van Job, “en de HEERE wendde de gevangenis van Job, toen hij gebeden had voor zijn vrienden” (Job 42:10) die zich in een gevaarlijkere positie bevonden dan Job zelf - ze *kenden* God niet.

Het boek Job geeft ons inzicht in de geestelijke strijd die vandaag voortduurt tussen God en de krachten van de duisternis. Wanneer we iets kunnen visualiseren van de onbegrijpelijk complexe interactie van meerdere personen met een vrije wil, die God duidelijk ziet, zullen we de omvang van de uitdaging waarmee hij wordt geconfronteerd beginnen te waarderen.

Wij als intelligente wezens zijn niet alleen in onze wereld. Er zijn talloze spirituele wezens die onze ruimte met ons delen - Satan en zijn leger van gevallen engelen. Gezien onze individuele egoïstische aard en die van de demonische entiteiten, is onze aarde het toneel voor dagelijkse botsingen van egocentrische personen met een vrije wil. Wat voor ons bijzonder moeilijk te begrijpen is, is hoe Satan en zijn demonische leger God kunnen belemmeren of weerstaan .

Het kan verontrustend voor ons zijn als we ons realiseren dat God niet de absolute controle en autoriteit over alles op onze planeet heeft. God heeft echter geen verlangen om onze individuele levens te bedwingen, noch is het in zijn aard om dit te doen; hij schiep ons om vrije intelligente wezens te zijn - geen poppen.

In het begin van het boek Job worden drie centrale deelnemers in beeld gebracht: God, Satan en Job. Aan het einde van het boek wordt Satan niet bij naam genoemd. Waarom zou hij afwezig zijn bij de kritische conclusie van deze monumentale ontmoeting met God?

Het hele veertigste hoofdstuk van Job richt zich op een mysterieus wezen dat God 'leviathan' noemde. Wat of wie is die leviathan? Biedt de Bijbel aanwijzingen om ons te helpen dit wezen te identificeren? *"Te dien dage zal de HEERE met Zijn hard, en groot, en sterk zwaard bezoeken den Leviathan, de*

langwemelende slang, ja, den Leviathan, de kromme slomme slang; en Hij zal den draak, die in de zee is, doden.” (Jesaja 27:1) Naar wie verwijst ‘de langwemelende slang’, ‘die kromme slang’ en ‘de draak die in de zee is’? “En de grote draak is geworpen, namelijk de oude slang, welke genaamd wordt duivel en satan, die de gehele wereld verleidt, hij is, zeg ik, geworpen op de aarde; en zijn engelen zijn met hem geworpen”. (Openbaring 12:9) Laten we Job hoofdstuk 41 onderzoeken met het oog op de satanische attributen in de beschrijving van dit wezen:

Zult gij den Leviathan met den angel trekken, of zijn tong met een koord, dat gij laat nederzinken? Zult gij hem een bieze in den neus leggen, of met een doorn zijn kaak doorboren? Zal hij aan u veel smekingen maken? Zal hij zachtjes tot u spreken? Zal hij een verbond met u maken? Zult gij hem aannemen tot een eeuwigen slaaf? Zult gij met hem spelen gelijk met een vogeltje, of zult gij hem binden voor uw jonge dochters? Zullen de metgezellen over hem een maaltijd bereiden? Zullen zij hem delen onder de kooplieden? Zult gij zijn huis met haken vullen, of met een visserskrawel zijn hoofd? Leg uw hand op hem, gedenk des strijds, doe het niet meer. Zie, zijn hoop zal feilen; zal hij ook voor zijn gezicht nedergeslagen worden? Niemand is zo koen, dat hij hem opwekken zou; wie is dan hij, die zich voor Mijn aangezicht stellen zou? Wie heeft Mij voorgelaten, dat Ik hem zou vergelden? Wat onder den gansen hemel is, is het Mijne. Ik zal zijn leden niet verzwijgen, noch het verhaal zijner sterkte, noch de bevalligheid zijner gestaltenis. Wie zou het opperste zijns kleeds ontdekken? Wie zou met zijn dubbelen breidel hem aankomen? Wie zou de deuren zijns aangezichts opendoen? Rondom zijn tanden is verschrikking. Zeer uitnemend zijn zijn sterke schilden, elkeen gesloten als met een nauwdrukkend zegel. Het een is zo na aan het andere, dat de wind daar niet kan tussen

komen. Zij kleven aan elkander, zij vatten zich samen, dat zij zich niet scheiden. Elkeen zijner niezingen doet een licht schijnen; en zijn ogen zijn als de oogleden des dageraads. Uit zijn mond gaan fakkelen, vurige vonken raken er uit. Uit zijn neusgaten komt rook voort, als uit een ziedenden pot en ruimen ketel. Zijn adem zou kolen doen vlammen, en een vlam komt uit zijn mond voort. In zijn hals herbergt de sterkte; voor hem springt zelve de droefheid van vreugde op. De stukken van zijn vlees kleven samen; elkeen is vast in hem, het wordt niet bewogen. Zijn hart is vast gelijk een steen; ja, vast gelijk een deel van den ondersten molensteen. Van zijn verheffen schromen de sterken; om zijner doorbrekingen wille ontzondigen zij zich. Raakt hem iemand met het zwaard, dat zal niet bestaan, spies, schicht noch pantsier. Hij acht het ijzer voor stro, en het staal voor verrot hout. De pijn zal hem niet doen vlieden, de slingerstenen worden hem in stoppelen veranderd. De werpstenen worden van hem geacht als stoppelen, en hij belacht de drilling der lans. Onder hem zijn scherpe scherven; hij spreidt zich op het puntachtige, als op slijk. Hij doet de diepte zieden gelijk een pot; hij stelt de zee als een apothekerskokerij. Achter zich verlicht hij het pad; men zou den afgrond voor grijzigheid houden. Op de aarde is niets met hem te vergelijken, die gemaakt is om zonder schrik te wezen. Hij aanziet alles, wat hoog is, hij is een koning over alle jonge hoogmoedige dieren. (Job 40:20-41:25, cursivering toegevoegd)

God gebruikt in dit hoofdstuk symbolische taal om een vijand te beschrijven die zo krachtig en zonder sympathie is dat we machteloos zijn om alleen tegen deze tegenstander te strijden. God is verwickeld in een intens conflict met de meest formidabele vijand die je maar kunt bedenken, maar God is absoluut toegewijd om deze strijd namens ons te voeren zonder

op enig moment of onder welke omstandigheid dan ook gebruik te maken van geweld.

Satan heeft God doen vóórkomen zoals hij zelf is: boos, wraakzuchtig, meedogenloos, krachtig, wettisch, veroordelend en veeleisend, terwijl hij tegelijkertijd aan ons verschijnt als “een engel van het licht”(2Korinthe11:14), maar God ziet duidelijk wat wij niet kunnen zien - hoe bekwaam de bedrieger is in zijn vak.

Met deze symbolische beschrijving van Gods tegenstander, kunnen we enig begrip krijgen van de dagelijkse strijd die God voor ieder van ons voert. God komt tussenbeide om zijn kinderen van de weg van het kwaad te verwijderen, wanneer Satan zijn grenzen overschrijdt in zijn wanhoop om degenen te belemmeren of te vernietigen die gevoelig zijn voor de Heilige Geest. Sommige van deze interventies zijn ons duidelijk, de meeste niet. Het gevolg is dat God dagelijks de schuld op zich neemt voor het lijden dat we in onze wereld zien. Hopelijk helpt de ervaring van Job om ons te realiseren dat God niet elk ongeluk, elke ramp, elke ziekte of elke dood kan voorkómen, terwijl hij tegelijkertijd de vrije wil van zijn intelligente wezens respecteert.

Er is nog iets dat God duidelijk ziet. Alleen hij bestaat in zichzelf - Satan niet. Satan is een geschapen wezen dat voor het kwaad heeft gekozen, en het kwade is absoluut afhankelijk van het goede voor zijn bestaan. Wanneer alle intelligente wezens in het universum deze waarheid begrijpen, in de context van de openbaring over Gods betrouwbaarheid, zal hij Satan, de grondlegger van het kwaad, toestaan zichzelf te vernietigen. Wat is er eerlijker dan dat?

Wees niet bevreesd, want Ik ben met u, wees niet
verschrikt, want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik u,
ook ondersteun Ik u met Mijn rechterhand, die
gerechtigheid werkt.

—Jesaja 41:10

Waarom wij de Bijbel verkeerd interpreteren

De Bijbel is niet geschreven als een dictaat van God, “maar heilige mensen van God, door de Heilige Geest gedreven, hebben gesproken.” (2Petrus1:21) De Bijbel is geschreven door mensen met behulp van hun eigen woorden en binnen de context van de cultuur, achtergrond en persoonlijkheid van elke individuele schrijver.

Waarom verschijnt God in de Bijbel vaak als een vernietiger? Om deze vraag te beantwoorden, zal het nuttig zijn om eerst de religieuze cultuur van de oude Bijbelse landen te overwegen. Eén ding is duidelijk - het Israëlitische volk, de hoofdpersonen van het bijbelverhaal, waren omringd door de invloed van afgoderij. Ondanks duidelijke waarschuwingen om afgoderij te mijden, werden ze voortdurend beïnvloed door de afgodische praktijken van hun burens. Het begrip van God door de Israëlieten was verdraaid door de heersende cultuur.

God verlangde ernaar zich aan de mensen te openbaren. Maar als hij de glorie van zijn karakter volledig aan hen zou onthullen, zou dat hen verder van hem hebben verdreven. God daalde neer op het niveau van de mensen die hij wilde bereiken, en hij moest hun taal spreken om dat te doen. Hij was bereid verkeerd begrepen te worden in zijn interactie met het Israëlitische volk om hen te redden van zelfvernietiging.

Bovendien creëerden de mensen onder demonische invloed in de oude Bijbellanden goden die gewelddadig en gemakkelijk boos te maken waren. Ze geloofden dat de rampen die ze leden werden veroorzaakt door deze boze goden. Bijgevolg brachten de mensen hun offers om hun woede te sussen en bogen zich voor hen neer in hun religieuze ceremonies.

In het Oude Testament wordt relatief weinig melding gemaakt van Satan, het wezen dat echt de schuld is van het lijden en de dood in onze wereld. Als Satan zou zijn geïdentificeerd als degene die verantwoordelijk is voor de rampen die de mensen leden, zou hun aandacht op hem zijn gericht in plaats van op God. De Israëlieten zouden Satan hebben beschouwd als een andere god die een indrukwekkende macht over de natuurkrachten had. Dit zou hen ertoe hebben gebracht om offers aan hem te brengen, en daarmee zouden ze Satan hebben aanbeden in plaats van God.

God probeerde dit te voorkomen door zichzelf te laten zien als de bron van niet alleen de goede dingen die de mensen ontvingen, maar ook de slechte dingen. God maakte zich meer zorgen om de mensen en het effect dat een voortijdige onthulling van de identiteit van de echte vernietiger op hen zou hebben, dan om zijn eigen reputatie. Zelfs met deze onbaatzuchtige neerbuigendheid van Gods kant, gaven de mensen nog steeds hulde aan demonische entiteiten door middel van afgodische aanbidding “Zij hebben geofferd aan de demonen, niet aan God” (Deutoronium32:17)

De oude Israëlieten waren niet klaar voor een duidelijke openbaring van Gods zachtaardige en liefdevolle karakter. Ze zouden God helemaal hebben afgewezen als hij naar hen was gekomen om te verschijnen zoals hij werkelijk is - onzelfzuchtige liefde. Ze wilden een god die voor hen zou vechten en geweld tegen hun vijanden zou gebruiken. De Israëlieten wilden een god die op henzelf leek. In plaats van de waarheid te accepteren dat “God de mens naar Zijn beeld geschapen had” (Genesis 1:27), waren ze vastbesloten om God naar hun eigen beeld te scheppen. Dit geeft ons (als we bereid zijn het te overwegen) inzicht in de vraag hoe de mensheid in de loop der eeuwen tot op de dag van vandaag heeft gedacht over God.

Waarom wij God verkeerd begrijpen

Als dezen nu uitgingen, ziet, zo brachten zij tot Hem een mens, die stom en van den duivel bezeten was. En als de duivel uitgeworpen was, sprak de stomme. En de scharen verwonderden zich, zeggende: Er is nooit desgelijks in Israël gezien! *Maar de farizeeën zeiden: Hij werpt de duivelen uit door den overste der duivelen.* En Jezus omging al de steden en vlekken, lerende in hun synagogen, en predikende het Evangelie des Koninkrijks, en genezende alle ziekte en alle kwale onder het volk. (Matheus 9:32-35).

De volgende woorden van Jesaja zijn toepasselijk op degenen die Jezus ervan beschuldigden in een bondgenootschap met Satan te zijn. *“Wee hun die het kwade goed noemen en het goede kwaad; die duisternis voorstellen als licht, en licht als duisternis; die bitter voorstellen als zoet en zoet als bitter.”* (Jesaja 5:20-21)

Hij was in de wereld en de wereld is door Hem ontstaan en de wereld heeft Hem niet gekend. Hij kwam tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. (Johannes 1:10)

Deze passage verwijst niet alleen naar de oude geschiedenis. God wordt nog steeds niet herkend, verkeerd begrepen en blijft onbekend. We begrijpen God verkeerd vanwege onze neiging om ten onrechte aan te nemen dat hij egocentrisch is zoals wij:

Maar de natuurlijke mens neemt de dingen van de Geest van God niet aan, want ze zijn dwaasheid voor hem. Hij

kan ze ook niet leren kennen, omdat ze geestelijk beoordeeld worden. (1Korinthe 2:14)

Het menselijk ras heeft een aantrekkingskracht op uiterlijke religie. In plaats daarvan moeten we ons egoïsme inruilen voor Gods liefde. De gedachte om afstand te doen van egoïsme is zeer bedreigend voor de 'natuurlijke mens'. Uiterlijke religie lijkt veel veiliger, maar dit soort veiligheid is een sluipende illusie; uiterlijke religie wordt vaak gebruikt om zich voor God te verbergen.

En de Farizeeën kwamen naar Hem toe om Hem te verzoeken en zeiden tegen Hem: Is het een man toegestaan zijn vrouw om allerlei redenen te verstoten? En Hij antwoordde en zei tegen hen: Hebt u niet gelezen dat Hij Die de mens gemaakt heeft, hen van het begin af mannelijk en vrouwelijk gemaakt heeft, en gezegd heeft: Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zich aan zijn vrouw hechten, en die twee zullen tot één vlees zijn, zodat zij niet meer twee zijn, maar één vlees? Dus, wat God samengevoegd heeft, laat de mens dat niet scheiden. Zij zeiden tegen Hem: Waarom heeft Mozes dan geboden een echtscheidingsbrief te geven en haar te verstoten? Hij zei tegen hen: Mozes heeft vanwege de hardheid van uw hart u toegestaan uw vrouw te verstoten; maar van het begin af is het zo niet geweest. (Mattheus 19:3-8)

Veel van het Oude Testament weerspiegelt Gods inspanningen om in de buurt van hardvochtige mensen te komen. God wordt verkeerd begrepen in de passages van de Schrift waar hij zich aanpaste aan de wil van het volk in plaats van hen als hopeloos achter te laten. Wij zijn degenen die in medeleven tekort schieten - *niet God*. Toch hebben we stevast de interactie van God met genadeloze mensen in het Oude

Testament verkeerd begrepen. Dientengevolge beschuldigen we God van slavernij en polygamie, het aanmoedigen van veroveringsoorlogen, het bevelen van genocide en het vaststellen van zware straffen voor wetsovertreders. We maken deze beschuldigingen omdat we de omvang van het probleem met betrekking tot menselijke hardheid niet begrijpen, waarmee God voortdurend werd geconfronteerd in zijn interactie met het oude Israël.

Jezus heeft in de Bergrede de wet groter gemaakt en een praktische toepassing gegeven op basis van de wet van liefde:

U hebt gehoord dat er gezegd is: Oog voor oog en tand voor tand. Ik zeg u echter dat u geen weerstand moet bieden aan de boze; maar wie u op de rechterwang slaat, keer hem ook de andere toe; en als iemand u voor het gerecht wil dagen en uw onderkleding nemen, geef hem dan ook het bovenkleed; en wie u zal dwingen één mijl te gaan, ga er twee met hem. Geef aan hem die iets van u vraagt, en keer u niet af van hem die van u lenen wil. (Mattheus 5:38-42)

Met deze woorden, legde Jezus het verschil uit tussen Gods volmaakte wil in tegenstelling tot zijn aanpassing aan de wil van hardvochtige mensen.

Jezus dan zei tegen hen: Als God uw Vader was, zou u Mij liefhebben; want Ik ben van God uitgegaan en gekomen. Want Ik ben ook niet uit Mijzelf gekomen, maar Hij heeft Mij gezonden. Waarom begrijpt u niet wat Ik zeg? Omdat u Mijn woord niet kunt horen. U bent uit uw vader de duivel, en wilt de begeerten van uw vader doen; die was een mensenmoordenaar van het begin af, en staat niet in de waarheid, want er is in hem geen waarheid. Wanneer hij de leugen spreekt, spreekt hij

vanuit wat van hemzelf is, want hij is een leugenaar en de vader van de leugen. Maar Mij, omdat Ik de waarheid spreek, Mij gelooft u niet. Wie van u overtuigt Mij van zonde? En als Ik de waarheid spreek, waarom gelooft u Mij niet? Wie uit God is, hoort de woorden van God; daarom hoort u niet, omdat u niet uit God bent. De Joden dan antwoordden en zeiden tegen Hem: Zeggen wij niet terecht dat U een Samaritaan bent en door een demon bezeten bent? (Johannes8:42-48)

Jezus zei tegen de religieuze leiders: “U bent van uw vader de duivel”. Hun vader was de duivel omdat zij het “verdraaide beeld van God” van de duivel erfden en zich verzetten tegen elke verandering in dit beeld.

En zij brachten boven Zijn hoofd een opschrift aan met de beschuldiging tegen Hem: dit is jesus, de koning van de joden. Toen werden met Hem twee misdadigers gekruisigd, een aan Zijn rechter-, en een aan Zijn linkerzijde. En de voorbijgangers lasterden Hem, schudden hun hoofd, en zeiden: U Die de tempel afbreekt en in drie dagen opbouwt, verlos Uzelf. Als U de Zoon van God bent, kom dan van het kruis af! En evenzo spotten ook de overpriesters, samen met de schriftgeleerden en de oudsten en de Farizeeën, en zij zeiden: Anderen heeft Hij verlost, Zichzelf kan Hij niet verlossen. Als Hij de Koning van Israël is, laat Hij nu van het kruis afkomen en wij zullen Hem geloven. Hij heeft op God vertrouwd; laat Die Hem nu verlossen als Hij Hem welgezind is, want Hij heeft gezegd: Ik ben Gods Zoon. (Mattheus 27:37-43)

Degenen die Jezus bespotten aan het kruis gebruikten dezelfde insinuatie die Satan in de woestijn gebruikte om Christus te verleiden: “*Indien gij de Zoon van God zijt*” (Matt. 4:3).

En niemand doet nieuwe wijn in oude leren zakken; anders zal de nieuwe wijn de zakken doen barsten en de wijn zelf zal eruit stromen en de zakken zullen verloren gaan. Maar nieuwe wijn moet men in nieuwe zakken doen en beide blijven ze behouden. (Lukas 5:37-38)

Jezus vergelijkt in deze analogie zijn radicale nieuwe leer met 'nieuwe wijn' die 'oude zakken' doet barsten. Jezus schiep door woord en voorbeeld een duidelijk beeld van Gods liefde dat in schril contrast stond met het vervormde beeld van God (de 'oude wijn') In het bezit van de religieuze leraren (de 'oude zakken') die hij tegenkwam. Deze twee contrasterende standpunten konden niet met elkaar worden gemengd. Zo is het vandaag. Het beeld van een gewelddadige god moet in onze geest plaats maken voor onze zachtmoedige God.

Hoe God vernietigt

Eén van de duidelijkste voorbeelden van hoe God vernietigt, is te vinden in het boek 1 Kronieken. Saul, de koning van Israël, had Gods raad genegeerd, toen hem via de profeet Samuël werd meegedeeld dat hij zich van zijn destructieve koers moest afwenden. Saul had verschillende pogingen gedaan om David, zijn loyale dienaar, te doden. Hij was ook schuldig aan het laten doden van de priesters van Nob, en hij had de raad van een heks opgevolgd. Saul was gewond geraakt in een gevecht met de Filistijnen en hij was doodsbang voor wat er zou gebeuren als hij gevangen werd genomen. In zijn wanhoop “nam Saul het zwaard en liet zich erin vallen” (1Kronieken10:4).

Merk op hoe de Bijbel dit tragische verslag van Sauls dood concludeert:

Zo stierf Saul vanwege zijn trouwbreuk, die hij tegenover de HEERE had gepleegd, vanwege het woord van de HEERE, dat hij niet in acht had genomen, en ook omdat hij een dodenbezweerder had geraadpleegd, 4en niet de HEERE had geraadpleegd. Daarom doodde Hij hem en liet Hij het koningschap overgaan op David, de zoon van Isaï. (1 Kronieken 10:13-14)

Het is duidelijk dat we God in de dood van Saul maar één actie zien ondernemen. En dat is om Saul zijn eigen weg te laten gaan en de gevolgen van zijn acties te ervaren. Sauls doodsoorzaak was zelfmoord, geen doodslag, en toch zegt de Bijbel dat God hem doodde. Het woord dat hier wordt gebruikt om te beschrijven wat God deed, is beslist anders dan de woordenboekdefinitie. Dit staat niet op zichzelf. In het volgende hoofdstuk zullen woorden in de Bijbel, zoals woede, toorn en

jaloerie, worden onderzocht. De Schrift geeft deze woorden een geheel andere betekenis dan wij gewend zijn, wanneer wordt verwezen naar Gods wegen en Gods gedachten.

Zoek de HEERE terwijl Hij te vinden is, roep Hem aan terwijl Hij nabij is. Laat de goddeloze zijn weg verlaten, de man van ongerechtigheid zijn gedachten. Laat hij zich bekeren tot de HEERE, dan zal Hij Zich over hem ontfermen, tot onze God, want Hij vergeeft veelvuldig. Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de HEERE. 9Want zoals de hemel hoger is dan de aarde, zo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen en Mijn gedachten dan uw gedachten.

—Jesaja 55:6-9

Wat is Gods boosheid?

De kwestie van Gods woede verwart velen van ons als we het Oude Testament lezen. Er zijn veel verwijzingen naar Gods woede en toorn, maar wat is zijn woede? Om deze vraag te beantwoorden, is het verhelderend om enkele voorbeelden in de Bijbel te bekijken. De eerste vermelding van Gods woede was toen hij Mozes de opdracht gaf de kinderen van Israël van de Egyptische slavernij naar de vrijheid te leiden. Wat waren de omstandigheden die God op dat moment dwongen zijn woede te uiten?

Toen zei Mozes tegen de HEERE: Och Heere, ik ben geen man van veel woorden. Dat ben ik sinds jaar en dag al niet, zelfs niet vanaf het ogenblik dat U tot Uw dienaar gesproken hebt, want ik spreek onduidelijk en moeizaam. Maar de HEERE zei tegen hem: Wie heeft de mens een mond gegeven? Of wie maakt iemand stom, doof, ziende of blind? Ben Ik het niet, de HEERE? Nu dan, ga, Ik zal Zelf met uw mond zijn, en u leren wat u spreken moet. Maar hij zei: Och Heere, zend toch iemand anders, door wiens hand U deze boodschap ook maar wilt zenden. (Exodus 4:10-13)

Mozes was bang om alleen voor Farao naar binnen te gaan en vroeg om een woordvoerder. Hoe reageerde God?

Toen ontbrandde de toorn van de HEERE tegen Mozes en Hij zei: Aäron, de Leviet, is toch uw broer? Ik weet dat hij uitstekend spreken kan. Bovendien, zie, hij trekt u tegemoet. Zodra hij u ziet, zal hij zich van harte verblijden. (Exodus 4:14)

Hoe uitte God zijn woede? Door Mozes te geven wat hij wilde. Laten we eens kijken naar enkele andere bijbelpassages met verwijzingen naar Gods woede:

Het samenraapsel van vreemdelingen dat in hun midden verkeerde, werd met gulzigheid bevangen; daarom jammerden ook de Israëlieten opnieuw en zeiden: Wie zal ons vlees te eten geven? Toen hoorde Mozes het volk jammeren, geslacht na geslacht, ieder voor de ingang van zijn tent. En de toorn van de HEERE ontbrandde hevig; ook in de ogen van Mozes was het kwalijk... Toen stak er van de kant van de HEERE een wind op en voerde kwakkels aan vanaf de zee, en verspreidde ze boven het kamp, ongeveer een dagreis naar de ene kant en een dagreis naar de andere kant, rondom het kamp, ongeveer twee el hoog boven het aardoppervlak. En het volk stond op, die hele dag en die hele nacht, en heel de volgende dag, en men verzamelde de kwakkels. Wie het minst had, had tien homer verzameld, en men spreidde ze wijd voor zich uit, rondom het kamp. (Numeri 11:4, 10, 31-32)

In dit geval vinden we opnieuw Gods boosheid. Wat heeft hij gedaan? Hij gaf de mensen wat ze wilden.

Het gebeurde nu, toen Samuel oud geworden was, dat hij zijn zonen tot richters over Israël aanstelde. De naam van zijn eerstgeboren zoon was Joël en de naam van zijn tweede was Abia; zij waren richters in Berseba. Maar zijn zonen gingen niet in zijn wegen; zij waren uit op winstbejag, namen geschenken aan en bogen het recht. Toen kwamen alle oudsten van Israël bijeen, en zij kwamen bij Samuel in Rama. Zij zeiden tegen hem: Zie, u bent oud geworden en uw zonen gaan niet in uw wegen. Stel daarom een koning over ons aan om ons

leiding te geven, zoals alle volken. Toen zij zeiden: Geef ons een koning om ons leiding te geven, was dit woord kwalijk in de ogen van Samuel. En Samuel bad tot de HEERE. Maar de HEERE zei tegen Samuel: Geef gehoor aan de stem van het volk in alles wat zij tegen u zeggen; want zij hebben ú niet verworpen, maar Mij hebben zij verworpen, dat Ik geen Koning over hen zou zijn. (1 Samuel 8:1-7)

God stuurde het volk via zijn profeet Samuël een bericht met vele redenen waarom het niet in hun belang zou zijn om hun verzoek om een koning in te willigen. Hebben ze naar Samuël geluisterd?

Maar het volk weigerde naar de stem van Samuel te luisteren. Zij zeiden: Nee, er moet toch een koning over ons komen. Dan zullen wij ook zijn als al de volken; onze koning zal ons leiding geven en hij zal voor ons uit gaan en onze oorlogen voeren. (1 Samuel 8:19-20)

Hoe reageerde God op de aandrang van het volk? “En de HEERE zeide tot Samuël: Luister naar hun stem en stel een koning over hen aan. luister naar hun stem en maak hen een koning” (v. 22). Hoe weten we dat God hun een koning in zijn toorn heeft gegeven? De profeet Hosea, terugkijkend op deze historische gebeurtenis, geeft ons Gods perspectief op de rol die hij speelde bij het inwilligen van het verzoek van de mensen:

Het is uw verderf, Israël, dat u zich keert tegen Mij, tegen uw hulp! Waar blijft uw koning nu? Hij zou u toch verlossen in al uw steden? En uw richters, tegen wie u gezegd had: Geef mij een koning en vorsten? In Mijn toorn gaf Ik u een koning, Ik nam hem weg in Mijn verbolgenheid. (Hosea13:9-11)

Deze drie schriftuurlijke verslagen laten duidelijk zien dat Gods woede betekent dat hij het Israëlitische volk gaf wat zij wilden, terwijl het niet in hun belang was om dat te doen. Dit zou op zijn minst voldoende moeten zijn om te suggereren dat Gods woede uit de Bijbel kan worden gedefinieerd als iets dat beslist verschilt van de definitie in het woordenboek. Er is echter veel meer dan dit. Wat gebeurde er toen Jezus boos werd?

En Hij kwam opnieuw in de synagoge; en er was daar iemand die een verschrompelde hand had. En ze letten scherp op Hem om te zien of Hij hem op de sabbat genezen zou, opdat zij Hem zouden kunnen beschuldigen. En Hij zei tegen de man die de verschrompelde hand had: Sta op en ga in het midden staan. En Hij zei tegen hen: Is het geoorloofd op sabbatdagen goed te doen of kwaad te doen, een mens te behouden of te doden? En zij zwegen. En nadat Hij hen rondom toornig aangekeken had, tegelijk bedroefd over de verharding van hun hart, zei Hij tegen de man: Steek uw hand uit. En hij stak hem uit, en zijn hand werd hersteld, gezond als de andere. En toen de Farizeeën weggegaan waren, beraadslaagden zij meteen met de Herodianen tegen Hem hoe zij Hem om zouden kunnen brengen. (Marcus 3:1-6)

Dit is een ontmoeting die Jezus had met de Farizeeën. Hun legalistische beperkingen verboden genezing op de sabbatdag. Jezus, die hun harten las, “keek om zich heen met woede”. Wat voor woede had Jezus? Het soort dat wordt beschreven als ‘bedroefd zijn vanwege de hardheid van hun hart’. Jezus ervoer verdriet of diepe droefheid over het gebrek aan liefde en sympathie die door deze meedogenloze religieuze leiders werd getoond voor de man met de verdorde hand. Wat kunnen we nog meer ontdekken in de Bijbel over Gods woede en toorn?

Want *de toorn van God* wordt geopenbaard vanuit de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen, die de waarheid in ongerechtigheid onderdrukken. (Romeinen1:18)

Hoe wordt de toorn van God geopenbaard?

Daarom ook heeft God hen in de begeerten van hun hart overgegeven aan de onreinheid om hun lichamen onder elkaar te onteren. (Romeinen1:24)

Daarom heeft God hen overgegeven aan schandelijke hartstochten, want ook hun vrouwen hebben de natuurlijke omgang vervangen door de tegennatuurlijke. (Romeinen1:26)

En omdat het hun niet goeddacht God te erkennen, heeft God hen overgegeven aan verwerpelijk denken, om dingen te doen die niet passen. (Romeinen1:28)

Gods toorn wordt hier gedefinieerd alsof God hen opgeeft of overgeeft - met andere woorden, God geeft de mensen vrijheid om zich van hem te scheiden. Niet bepaald de toorn van wraakzuchtige vernietiging die we vaak aan Gods rekening toeschrijven. Laten we nog enkele passages uit het Oude Testament bekijken.

En het volk stond op, die hele dag en die hele nacht, en heel de volgende dag, en men verzamelde de kwakkels. Wie het minst had, had tien homer verzameld, en men spreidde ze wijd voor zich uit, rondom het kamp. Het vlees zat nog tussen hun tanden, voordat het gekauwd was, toen de toorn van de HEERE tegen het volk ontbrandde, en de HEERE bracht het volk een zeer grote slag toe. (Numeri11:32-33)

We keren hier terug naar het verslag van de kwartels die God aan de mensen in woede gaf. Er was een natuurlijk gevolg van de gulzigheid van het volk: “de HEER sloeg het volk met een zeer grote plaag”.

Het is het vermelden waard dat tonnen vers kwartelvlees niet lang vers zou blijven in de woestijnomgeving waar de Israëlieten kampeerden. Het vlees zou snel bederven waardoor het ongeschikt wordt voor menselijke consumptie. Gezien dit feit, wat voor soort pest zou waarschijnlijk het gevolg zijn geweest? Met de juiste microbe en de juiste omstandigheden, is voedselvergiftiging een dodelijke aandoening: “*Daarom gaf men die plaats de naam Kibroth-Taäva (graven van lust), want daar hadden zij het volk dat zo gulzig geweest was, begraven*” (vs. 34). Wat was “de toorn des HEEREN”? Volgt daar niet de conclusie dat Gods toorn zijn non-interventie was in een gebeurtenis met een oorzaak en gevolg?

Dan zal Mijn toorn op die dag tegen hen ontbranden. Ik zal hen verlaten en Mijn aangezicht voor hen verbergen, zodat zij opgegeten zullen worden; en veel verschrikkelijke dingen en noden zullen het volk treffen, zodat het op die dag zal zeggen: Hebben deze verschrikkelijke dingen mij niet getroffen omdat mijn God niet in ons midden is? Ik zal Mijn aangezicht op die dag zeker verbergen, vanwege al het kwaad dat het gedaan heeft, want het heeft zich tot andere goden gekeerd. (Deutoronium 31:17-18)

Wat betekent het als God zijn gezicht verbergt? “Zijn deze kwaden niet over ons gekomen, omdat onze God niet onder ons is?” Dit is weer een taal die Gods non-interventie beschrijft. Waarom zei God dat hij zijn gezicht zou verbergen? “Voor alle kwaden die zij zullen hebben bewerkstelligd, doordat zij zich tot andere goden hebben gekeerd.” En wat zou het resultaat zijn?

“Ze zullen worden verslonden, en vele kwaden en problemen zullen hen overkomen.” Toen het volk zich tot andere goden keerde, keerden zij zich af van de ware God, en hij was niet in staat hen te beschermen tegen de onvermijdelijke gevolgen.

Toen deden de Israëlieten wat slecht was in de ogen van de HEERE en zij dienden de Baäls. Zij verlieten de HEERE, de God van hun vaders, Die hen uit het land Egypte had geleid, en gingen achter andere goden aan, goden van de volken die rondom hen woonden. Zij bogen zich voor hen neer en verwekten de HEERE tot toorn. Want zij verlieten de HEERE en dienden de Baäl en de Astartes. Toen ontbrandde de toorn van de HEERE tegen Israël en Hij gaf hen over in de hand van plundersaars, die hen plunderden. Hij leverde hen over in de hand van hun vijanden van rondom, zodat zij niet meer konden standhouden tegen hun vijanden. (Richteren 2:11)

Deze passage beschrijft de voortdurende afvalligheid van het volk van de Heer. Hier “gaf God hen in handen van plundersaars” en “leverde hen over in handen van hun vijanden.” Dit is opnieuw een passieve reactie op de crisis. Vanwege hun afvalligheid was God niet in staat te voorkomen dat de vijanden van Israël hun land binnenvielen.

De HEERE zal Israël treffen, zoals het riet in het water heen en weer zwiept, en Hij zal Israël wegrukken uit dit goede land, dat Hij hun vaders heeft gegeven, en Hij zal hen verstrooien aan de overzijde van de rivier de Eufraat, omdat zij hun gewijde palen maakten om de HEERE tot toorn te verwekken. Hij zal Israël overgeven vanwege de zonden van Jerobeam, die gezondigd heeft en die Israël deed zondigen. (1 Konigen 14:15-16)

Hier is Gods woede (en slaan) het afvallige Israël opgeven.

Daarom ontbrandde de toorn van de HEERE tegen Zijn volk, Hij had een afschuw van Zijn eigendom. Hij gaf hen in de hand van de heidenvolken; wie hen haatten, heersten over hen. (Psalmen 106:40-41)

Gods toorn wordt hier beschreven als ‘ze in de hand van de heidenen’ te geven.

In een stortvloed van grote toorn heb Ik voor u Mijn aangezicht een ogenblik verborgen, maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik Mij over u ontfermen, (Jesaja 54:8)

In deze passage wordt “een grote toorn” gedefinieerd als God die zijn gezicht “voor een ogenblik” verbergt, maar Gods vriendelijkheid en genade voor ons is eeuwig.

Ik zal u van voor Mijn aangezicht wegwerpen, zoals Ik al uw broeders weggeworpen heb, heel het nageslacht van Efraïm... Verwekken zij Mij tot toorn? spreekt de HEERE. Doen zij het zichzelf niet aan, tot schande van hun eigen gezicht? Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Zie, Mijn toorn en grimmigheid zullen uitgegoten worden over deze plaats, over de mensen en over de dieren, over de bomen op het veld en over de vruchten van het land. Die zullen branden en niet geblust worden. (Jeremia 7:15, 19-20)

God vraagt: “Verwekken zij Mij tot toorn?... doen zij het zichzelf niet aan, tot schande van hun eigen gezicht?” De problemen van de mensen werden veroorzaakt door hun afgoderij en niet als straf van God.

Scheer uw gewijde hoofdhaar af en werp het weg. Hef op de kale hoogten een klaaglied aan, want de HEERE

heeft verworpen en verlaten de generatie van Zijn verbolgenheid. (Jeremia7:29)

Er zijn meer bijbelpassages die dezelfde terminologie gebruiken, maar de voorbeelden die we hebben gelezen zouden moeten volstaan om een overtuigend pleidooi te maken dat Gods toorn nooit straf van hem is. God geeft ons vrijheid om hem te accepteren of te verwerpen. Gods toorn is de natuurlijke consequentie van onze verkeerde keuzes, wanneer hij gedwongen wordt om ons onze eigen weg te laten gaan. Gods rol is altijd een passieve die wordt aangeduid als verzaken, zijn gezicht verbergen, overgeven, loslaten, bezorgen en soortgelijke terminologie.

In zijn proclamatie voor Mozes noemde God toorn of woede niet als attributen van zijn karakter: *“Toen de HEERE bij hem voorbijkwam, riep Hij: HEERE, HEERE, God, barmhartig en genadig, geduldig en rijk aan goedertierenheid en trouw, Die goedertierenheid blijft bewijzen aan duizenden, Die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeeft, maar Die de schuldige zeker niet voor onschuldig houdt en de ongerechtigheid van de vaders vergeldt aan de kinderen en kleinkinderen, tot in het derde en vierde geslacht.”* (Exodus34:6-7)

Het volk sprak tot God en tot Mozes: *Waarom hebt u ons uit Egypte laten vertrekken om te sterven in de woestijn? Want hier is geen brood, ook geen water, en onze ziel heeft een afkeer van dit waardeloze brood. Toen zond de HEERE gifslangen onder het volk; die beten het volk, en er stierf veel volk uit Israël.* (Numeri 21:5-6)

Deze passage informeert ons dat “de HEER vurige slangen onder het volk zond” in antwoord op hun klachten. Uit het schriftuurlijke bewijs dat we tot nu toe hebben bekeken, wat zou

Gods actie zijn geweest toen hij de slangen “stuurde”? In harmonie met de andere bijbelpassages die we hebben onderzocht, werd God gedwongen door de rebellerende ondankbaarheid van het volk om hen vrijheid te geven *van* zijn beschermende interventie ten gunste van hen.

Hoe kwamen de vurige slangen daar in de eerste plaats? *“Die u geleid heeft in die grote en vreselijke woestijn, met gifslangen, schorpioenen en droogte, waar geen water was; Die uit hard gesteente water voor u liet komen,”* (Deutoronium 8:15)

De vurige slangen waren er al die tijd als een van de vele gevaren waar God de Israëlieten op wonderbaarlijke wijze tegen beschermde in die ruwe woestijnomgeving. Dit verslag van God die de vurige slangen zond, zou alleen problematisch zijn als God in plaats daarvan hongerige ijsberen had gestuurd.

Er zijn veel verhalen in de Bijbel over God die binnenvallende legers of een ramp naar de mensen stuurt. Met dit begrip kunnen we redelijkerwijs concluderen dat in elk schriftuurlijk verhaal waarin God iets schadelijks zond, het betekent dat God niet kon voorkomen. Anders zou hij deze gebeurtenissen, van oorzaak en gevolg, moeten hebben manipuleren. Het is niet Gods doel, noch is het in zijn aard om controle uit te oefenen over menselijke aangelegenheden.

Toen nam de HEERE het op voor Zijn land (in het Engels: dan zal God jaloers zijn voor zijn land), en Hij spaarde Zijn volk. De HEERE antwoordde en zei tegen Zijn volk: Zie, Ik zend u het koren, de nieuwe wijn en de olie, zodat u ermee verzadigd wordt. (Joel 2:18-19)

De Engel Die met mij sprak, zei tegen mij: Predik: Zo zegt de HEERE van de legermachten: Met grote na-ijver (jaloerie) zet Ik Mij in voor Jeruzalem en voor Sion. (Zacharia 1:14)

Want ik beijver mij voor u met een ijver van God (Engels: ik ben jaloers over u met een goddelijke jaloezie). Ik heb u immers ten huwelijk gegeven aan één Man om u als een reine maagd aan Christus voor te stellen. Maar ik vrees dat, zoals de slang met zijn sluwheid Eva verleid heeft, zo misschien ook uw gedachten bedorven worden, weg van de eenvoud die in Christus is. (2 Korinthe 11:2-3)

Gods jaloezie is volledig onzelfzuchtig. God is jaloers voor anderen, nooit voor zichzelf.

De toorn van de HEERE ontbrandde opnieuw tegen Israël. Hij zette David tegen hen op door te zeggen: Ga Israël en Juda tellen. Toen zei de koning tegen Joab, de legerbevelhebber, die bij hem was: Trek toch rond door alle stammen van Israël, van Dan tot Berseba, en tel het volk, zodat ik het aantal mannen van het volk weet. Toen zei Joab tegen de koning: Moge de HEERE, uw God, er aan dit volk honderdmaal meer toevoegen dan er nu zijn, terwijl de ogen van mijn heer de koning het zien – maar waarom verlangt mijn heer de koning dit? Het woord van de koning was echter te sterk voor Joab en de bevelhebbers van het leger. Dus ging Joab bij de koning weg, met de bevelhebbers van het leger, om het volk, Israël, te tellen. (2 Samuel 24:1-4)

Toen David Israël telde, toonde hij trots en wantrouwen in God door te kijken naar menselijke aantallen en militaire macht om Israël te beschermen. Dit sloot effectief Gods geweldloze bescherming tegen hen uit, waardoor ze kwetsbaar werden voor hun vijanden en andere bedreigingen. Zelfs de door strijd geharde Joab zag gevaar in het verzoek van de koning om Israël te tellen en ondervroeg hem hierover.

God 'heeft David tegen hen bewogen'. Zou er een probleem kunnen zijn met het begrijpen van deze bewering, als we die 'lezen zoals het er staat'? Fluisterde God in het oor van David om Israël te tellen, zodat hij een goed excuus zou hebben om zich tegen hen te keren? Laten we dit vers bekijken in het licht van wat we tot nu toe hebben geleerd over Gods acties.

God neemt geen actieve rol in vernietiging en hij wekt geen kwaad op, maar er is iemand die dat wel doet. Is het mogelijk dat in dit incident God David "bewoog" om Israël te tellen door hem niet te beletten dit te doen? En zou het te ver gaan om te suggereren dat het niet God was die in Davids oor fluisterde maar Satan? Hoe kunnen we dat weten? We kunnen over ditzelfde incident lezen in het boek 1 Kronieken: *"Toen stond de satan op tegen Israël, en hij zette David ertoe aan om Israël te tellen."* (1 Kronieken 21:1)

We vragen ons misschien af waarom de Bijbel niet gewoon duidelijk is en precies zegt wat er bij elke beschreven gebeurtenis plaatsvond. Zou dat Bijbelstudie niet veel eenvoudiger maken? Ja, dat zou het. Het communicatieprobleem tussen God en de mensheid is echter nooit geweest vanwege het gebrek aan begrip van God, maar vanwege het onze. God geeft ons in zijn wijsheid de keuze om de waarheid over hem te accepteren of te verwerpen. De Bijbel is geschreven met dit belangrijke principe. Wanneer we de gelegenheid hebben om verlossende waarheid over God te begrijpen en we deze verwerpen, zal meer licht ons alleen maar verder van hem weg duwen. De oppervlakkige dubbelzinnigheid van de Bijbel maakt om die reden tegengestelde interpretaties mogelijk. Het is niet in Gods karakter om ons, tegen onze wil, te overtuigen om in hem en zijn compromisloze liefde te geloven. Tegelijkertijd biedt de Bijbel overvloedig bewijs voor diegenen die op zoek zijn naar onze zachtmoedige God om hem te vinden.

U zult Mij zoeken en vinden, wanneer u naar Mij zult vragen met heel uw hart.

—Jeremia29:13

Hoe God oorlog bedrijft

God voert oorlog tegen het kwaad met waarheid, liefde, genade en vergeving.

Wie de zonde doet, is uit de duivel; want de duivel zondigt vanaf het begin. Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, dat Hij de werken van de duivel verbreken zou. (1 Johannes 3:8)

Het werk van de duivel was vanaf het begin van zijn rebellie om God te beschuldigen en verkeerd voor te stellen. Jezus, de Zoon van God, vernietigde het werk van de duivel door aan te tonen dat zijn beschuldigingen tegen God een leugen waren.

Waarom begrijpt u niet wat Ik zeg? Omdat u Mijn woord niet kunt horen. U bent uit uw vader de duivel, en wilt de begeerten van uw vader doen; die was een mensenmoordenaar van het begin af, en staat niet in de waarheid, want er is in hem geen waarheid. Wanneer hij de leugen spreekt, spreekt hij vanuit wat van hemzelf is, want hij is een leugenaar en de vader van de leugen. (Johannes 8:43-44)

Jezus bevestigt dat het primaire wapen van de duivel zijn gebruik van leugens is. Het is “onmogelijk voor God om te liegen” (Heb.6:18); hij bestrijdt de leugens van de duivel met de waarheid.

Bekleed u met de hele wapenrusting van God, opdat u stand kunt houden tegen de listige verleidingen van de duivel. Want wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van de duisternis van dit

tijdperk, tegen de geestelijke machten van het kwaad in de hemelse gewesten. Neem daarom de hele wapenrusting van God aan, opdat u weerstand kunt bieden op de dag van het kwaad, en na alles gedaan te hebben, stand houdt. Houd dan stand, uw middel omgord met de waarheid, en bekleed met het borstharnas van de gerechtigheid, en de voeten geschoeid met bereidheid van het Evangelie van de vrede. Neem bovenal het schild van het geloof op, waarmee u alle vurige pijlen van de boze zult kunnen uitblussen. En neem de helm van de zaligheid en het zwaard van de Geest, dat is Gods Woord. (Efeze 6:11-17)

Jezus demonstreerde voor ons het gebruik van de wapenrusting van God: het goede nieuws van de waarheid over God ('uw lendenen zweven rond met waarheid'), zijn vervulling van verbondstrouw ('de borstplaat van gerechtigheid'), de boodschap van verzoening met onze hemelse Vader ('het evangelie van de vrede'), de verzekering van Gods betrouwbaarheid ('het schild van het geloof') en de belofte van eeuwig leven aan hen die zijn bevrijd van slavernij aan Satan en zijn leugens ('de helm van de zaligheid'). We worden ook aangemoedigd hetzelfde wapen op te nemen dat Jezus gebruikte: Gods Woord ('het zwaard van de Geest').

Wreek uzelf niet, geliefden, maar laat ruimte voor de toorn, want er staat geschreven: Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, zegt de Heere. Als dan uw vijand honger heeft, geef hem te eten, als hij dorst heeft, geef hem te drinken, want door dat te doen, zult u vurige kolen op zijn hoofd hopen. Word niet overwonnen door het kwade, maar overwin het kwade door het goede. (Romeinen 12:19-21)

Wat is Gods wraak? Hij overwint het kwade door het goede en nodigt zijn kinderen uit hetzelfde te doen. Onze vijanden behandelen met vriendelijkheid in plaats van met vergelding wordt vergeleken met het ophopen van “kolen van vuur” op hun hoofd. Wraak nemen op een vijand is overwonnen worden door het kwaad. Er is echter een manier om het kwaad effectief te overwinnen - ‘met het goede’. Dat is Gods manier van vechten.

En Jezus zei: Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen. En ze verdeelden Zijn kleren en wierpen het lot. (Lukas 23:34)

Deze woorden van Jezus zijn voor ons welzijn. De Vader heeft geen enkele overtuiging nodig om te vergeven. Het probleem ligt niet bij God, maar bij ons. Wij denken dat God is zoals wij. Toen Jezus de woorden sprak: “Vader, vergeef hen; want zij weten niet wat zij doen”, sprak hij niet alleen namens degenen die hem aan het kruis hingen; hij sprak ook namens ons. God wil dat we weten dat hij onze situatie begrijpt (we weten niet wat we doen); hij houdt nog steeds onvoorwaardelijk van ons en werkt onvermoeibaar om ons te redden.

De vrucht van de Geest is echter: liefde, blijdschap, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, zelfbeheersing. Daartegen richt de wet zich niet.

—Gelaten 5:22-23

Sodom en Gomorra

De vernietiging van Sodom en Gomorra wordt gezien als het klassieke voorbeeld van een boze God die dood en vernietiging op een slecht volk laat regenen. Als we de Bijbel 'lezen zoals het er staat', gebeurt het volgende: De twee steden liggen in een welvarend landbouw- en handelsgebied en het leven wordt relatief gemakkelijk voor de inwoners. De mensen hebben veel vrije tijd en goddeloze activiteiten worden gemeengoed. God kijkt neer vanuit de hemel en is boos op de omvang van hun goddeloosheid. Hij onthoudt zich enige tijd van actie, maar de verdorvenheid wordt uiteindelijk zo erg dat Gods geduld is uitgeput. Hij stuurt een waarschuwing naar de rechtvaardige Lot en zijn familie om Sodom te verlaten. Dan, in een spectaculair vertoon van toorn, regent God vuur en zwavel uit de hemel. Mannen, vrouwen en kinderen ontmoeten een vreselijke dood. Sodom en Gomorra worden vernietigd en Gods wraak is tevreden gesteld.

Laten we nu naar deze zelfde gebeurtenis kijken met het begrip dat God geen actieve rol speelt in vernietiging. Stel je de twee steden voor met de zichzelf dienende inwoners die genieten van hun welvaart en genoegens: *"Zie, dit was de ongerechtigheid van uw zuster Sodom: trots, overvloed van voedsel en zorgeloze rust had zij met haar dochters. De hand van de arme en de behoeftige ondersteunde zij echter niet."* (Ezechiël 16:49) De mensen weten niet dat zich onder hun steden (die in een geologisch onstabiel gebied zijn gebouwd) explosieve krachten opbouwen (Genesis 14:10). Ze weten ook niet dat de onzichtbare God, die ze afwijzen, dezelfde God is die hen tot nu toe had beschermd tegen rampspoed. Uiteindelijk komt de dag dat God hun verlangen naar onafhankelijkheid van hem moet erkennen. Om hun vrijheid te handhaven, liet hij met tegenzin

los, waardoor ze onbeschermd waren tegen de natuurkrachten. De kloven onder het aardoppervlak scheurden omhoog en spuiten gesmolten gesteente duizenden meters in de lucht en het regenende *"zwavel en vuur over Sodom en Gomorra ... van de HEERE uit de hemel"* (Genesis 19:24).

Gods daad bij het vernietigen van de twee steden bezorgde de inwoners echte vrijheid - inclusief de vrijheid om keuzes te maken met catastrofale gevolgen: *"Ik roep heden de hemel en de aarde tot getuigen tegen u: het leven en de dood heb ik u voorgehouden, de zegen en de vloek! Kies dan het leven, opdat u leeft, u en uw nageslacht, door de HEERE, uw God, lief te hebben, Zijn stem te gehoorzamen en u aan Hem vast te houden – want Hij is uw leven en de verlenging van uw dagen – om te blijven in het land dat de HEERE uw vaders, Abraham, Izaak en Jakob, gezworen heeft hun te geven."* (Deutoronium 30:19-20)

Ziekte, ongevallen, dood, oorlogen, natuurrampen, enzovoort komen om vele redenen voor. Vaak zijn wij direct verantwoordelijk, soms is het Satan, en soms zijn het de verwoestende natuurkrachten die na de zondvloed zijn ontstaan. Vaker speelt een combinatie van bijdragende factoren een rol. Omdat we niet duidelijk kunnen zien waarom een bepaald geval van lijden plaatsvond, zijn we geneigd God de schuld te geven. Is dat eerlijk? Is het redelijk? Onze neiging om de schuld te verleggen bestaat al heel lang. Wanneer en waar begon deze ontduiking van verantwoordelijkheid? *"Toen zei Adam: De vrouw die U gaf om bij mij te zijn, die heeft mij van die boom gegeven en ik heb ervan gegeten. En de HEERE God zei tegen de vrouw: Wat hebt u daar gedaan! En de vrouw zei: De slang heeft mij bedrogen en ik heb ervan gegeten"* (Genesis 3:12-13).

HEERE, Uw goedertierenheid reikt tot in de hemel, Uw trouw tot de wolken. Uw gerechtigheid is als de machtige bergen, Uw oordelen zijn als de grote watervloed; mensen en dieren verlost U, HEERE. Hoe kostbaar is Uw goedertierenheid, o God! Daarom nemen de mensenkinderen de toevlucht onder de schaduw van Uw vleugels.

—Psalm 36 :6-8

Hoe zit het met de zondvloed?

Hoe zit het met de vloed in de dagen van Noach? Als God niet de vernietiger is, wat heeft er dan plaatsgevonden om de grootste ramp van onze wereld te bewerkstelligen? Welk bewijs kunnen we in de Bijbel en elders vinden om ons een redelijke verklaring te geven voor wat deze massale wereldwijde overstroming heeft veroorzaakt?

Toen zei de HEERE: Mijn Geest zal niet voor eeuwig met de mens twisten, omdat ook hij vlees is, maar zijn dagen zullen honderdtwintig jaar zijn. (Genesis 6:3)

God keek blijkbaar vooruit naar een tijd waarin de mensheid zich zo ver van hem zou distantiëren dat hij gedwongen zou worden hen te laten gaan door zijn blijvende greep op de krachten van de natuur te verliezen. We kunnen ons afvragen wat hem uiteindelijk ertoe bracht om los te laten. Heeft God een weloverwogen beslissing genomen om dit te doen, of was er een andere factor bij betrokken?

Stel je voor dat je een buurman hebt die een aantal persoonlijke problemen heeft. Hij worstelt financieel, heeft verschillende gezondheidsproblemen en kan niet meer dan een paar blokken van huis lopen. Bovendien heeft hij geen auto, waardoor hij moeilijk boodschappen kan doen en aan zijn behoeften kan voldoen.

Op een dag, in gesprek met hem, hoor je van zijn gebrek aan transport en bied je hem aan om naar de supermarkt en andere locaties te rijden. In de komende maanden geef je hem ritten in je auto naar doktersafspraken, de apotheek en de supermarkt. Deze regeling lijkt goed te werken en je bent blij hem te helpen.

Op een warme zomerdag verschijnt deze zelfde buurman opgewonden aan je deur en vraagt hij je om hem naar een bank in de stad te rijden. Je merkt dat hij een papieren zak bij zich heeft, een skimasker en iets wat eruit ziet als een pistool in een sok. Wat zou jij doen? Wil je je autosleutels pakken en vrolijk de deur uit rennen om je vriend naar zijn bestemming en terug te rijden?

We hebben allemaal grenzen die we niet willen overschrijden. Deze grenzen hebben betrekking op morele, ethische en persoonlijke kwesties. Is het niet redelijk om te geloven dat God ook grenzen heeft die hij niet overschrijdt - of niet?

En de HEERE zag dat de slechtheid van de mens op de aarde groot was, en dat al de gedachtespinsels van zijn hart elke dag alleen maar slecht waren. Maar de aarde was verdorven voor Gods aangezicht en de aarde was vol met geweld. Toen zag God de aarde, en zie, zij was verdorven; want alle vlees had een verdorven levenswandel op de aarde. Daarom zei God tegen Noach: Het einde van alle vlees is voor Mijn aangezicht gekomen, want de aarde is door hen vervuld met geweld; en zie, Ik ga hen met de aarde te gronde richten. (Genesis 6:5, 11-13)

Hoe zag onze wereld eruit vlak voor de vloed? God openbaarde aan Noach: "De aarde was door hen gevuld met geweld". Vanwege het geweld van de mensheid had de aarde zelf geweld *opgehoopt*. Buitengewoon gewelddadige krachten zouden spoedig worden losgelaten in de komende ramp. De menselijke samenleving was in morele ineenstorting: "En God zag op de aarde en zie, het was corrupt; want alle vlees had zijn weg op aarde verdorven".

Hoeveel loyale volgelingen had God in deze bijzonder donkere tijd in de geschiedenis? Alleen Noach wordt in de Bijbel genoemd. Wat heeft deze droevige gang van zaken teweeggebracht? De gedachten van de mensheid waren 'alleen maar kwaad'. Hoe definieert de Bijbel het kwaad? Toen Adam en Eva de vrucht aten van de 'boom van de kennis van goed en kwaad' (Gen. 2:17), definieert hun gedachtewisseling over Gods goedheid perfect wat kwaad is. Het verwrongen beeld dat onze eerste ouders hadden van onze zachtmoedige God is wat de wereld heeft geërfd. De gewelddadige bewoners van de wereld voor de zondvloed dachten dat God hun geweld toestond. Wat was Gods reactie? *"en het bedroefde Hem in Zijn hart"* (Genesis 6:6).

De mensheid had God tot aan de grens geduwd die hij niet kon overschrijden zonder zelf een onvrijwillige deelnemer aan het geweld te worden. God was genoodzaakt zijn greep op de natuurlijke wereld los te maken. Toen de periode van 120 jaar voorbij was en de passagiers veilig in de ark zaten, begon de regen te vallen en stortte het gedurende veertig dagen en veertig nachten stortstromen neer. Wat veroorzaakte deze enorme zondvloed? We vinden belangrijke aanwijzingen in het eerste hoofdstuk van Genesis:

En God zei: Laat er een gewelf zijn in het midden van het water, en laat dat scheiding maken tussen water en water! En God maakte dat gewelf en maakte scheiding tussen het water dat onder het gewelf is, en het water dat boven het gewelf is. En het was zo. En God noemde het gewelf hemel. Toen was het avond geweest en het was morgen geweest: de tweede dag. (Genesis 1:6-8)

Wat is een gewelf? Een gewelf of firmament betekent een uitgestrektheid of een koepel. Een koepel verwijst naar een bedekking over de aarde die is opgehangen of bevestigd in de

hemel of atmosfeer. De passage beschrijft deze koepel als een scheiding tussen de wateren, met een aanzienlijke hoeveelheid water boven de koepel.

Een enorme bedekking van atmosferische waterdamp omcirkelde de hele aarde als een gigantische kas die onze wereld een gelijkmatig en mild tropisch klimaat geeft van de Noordpool tot de Zuidpool. Versteende overblijfselen van planten en dieren die in een warm klimaat leven, zijn gevonden in poolgebieden en bewijzen dat zo'n klimaat ooit op onze planeet bestond. De bijbel geeft ook een andere belangrijke aanwijzing over het klimaat op aarde in die begintijd:

Dit is wat uit de hemel en de aarde voortkwam, toen zij geschapen werden. Op de dag dat de HEERE God aarde en hemel maakte – er was nog geen enkele veldstruik op de aarde en er was nog geen enkel veldgewas opgekomen, want de HEERE God had het niet laten regenen op de aarde; en er was geen mens om de aardbodem te bewerken, maar een damp steeg uit de aarde op en bevochtigde heel de aardbodem – (Genesis 2:4-6)

Deze verzen suggereren een wereld die heel anders is dan degene die we vandaag kennen. “De HERE God had het niet op de aarde laten regenen ... Maar er ging een mist van de aarde op en bewaterde het hele oppervlak van de grond.” De aarde had een vochtig maar warm en uitzonderlijk gelijkmatig klimaat, zonder abrupte temperatuurveranderingen. Met zulke gelijkmatige temperaturen zouden er geen onweersbuien, geen tornado's, geen orkanen, geen hagel of sneeuw en blijkbaar zelfs geen regen zijn geweest. Het is ook waarschijnlijk dat het aardoppervlak zelf veel vlakker was dan het nu is, zonder torenhoge bergen of diepzeecanyons. Bovendien zou veel minder van het aardoppervlak bedekt zijn geweest met water.

Wat zorgde ervoor dat al het water in de atmosfeer zweefde, en wat was het mechanisme dat de zondvloed veroorzaakte? We weten uit simpele waarneming dat warmte ervoor zorgt dat water stijgt. Water dat in een ketel op het fornuis is verwarmd, ontsnapt uit de tuit als waterdamp. Uit de wateren op onze planeet verdampt elke dag een enorm volume aan watermoleculen. Hoe meer warmte wordt toegepast, hoe sneller ze ontsnappen. Van het oppervlak van een bevroren meer midden in de winter verdampen relatief weinig watermoleculen, vergeleken met een warme zomerdag.

Wat als er vóór de zondvloed meer warmte-energie beschikbaar was; zou dat niet meer water in de atmosfeer hebben ondersteund? Onze aarde haalt vrijwel al haar warmte-energie uit onze zon. Zonder dit zou onze wereld in bevroren toestand raken met een oppervlaktetemperatuur die het absolute nulpunt nadert.

Toen God onze wereld schiep, zette hij een verbazingwekkend nauwkeurig warmte-energiesysteem in werking dat in staat was om een enorme hoeveelheid water in de atmosfeer op te hangen. De zon zou een sleutelmechanisme zijn geweest bij de werking van dit systeem. Het is ook redelijk om te geloven dat de zon vóór de zondvloed meer warmte gaf dan vandaag. In dat geval kun je redeneren dat, toen God gedwongen werd zijn greep op de natuurlijke wereld los te maken, de energieproductie van de zon werd aangetast.

Het delicate evenwicht in de atmosfeer werd verstoord, en “in het zeshonderdste levensjaar van Noach, in de tweede maand, op de zeventiende dag van de maand, op die dag zijn alle bronnen van de grote watervloed opengebarsten en de sluizen van de hemel opengezet. En er was regen op de aarde, veertig dagen en veertig nachten.” (Gen. 7:11-12).

De geologische instabiliteit viel samen met de atmosferische instabiliteit die een verhoogde waterdruk veroorzaakte in ondergrondse reservoirs: 'Op dezelfde dag waren alle fontein en van de grote diepte opgebroken' (Gen. 7:11). Deze fontein en of bronnen droegen bij aan extra overstromingswater.

Alleen de acht mensen in de ark overleefden de overstroming: Noach en zijn gezin. Talrijke diersoorten waren ook aan boord van het enorme schip met als doel de wereld met elk dier na de vloed opnieuw te bevolken.

De gefossiliseerde overblijfselen van de ark worden bewaard in een nationaal park gewijd aan de plaats van de ark in Oost-Turkije, vlakbij de kleine stad Dogubayazit. Deze buitengewone archeologische ontdekking, in de bergen van Ararat, is een overtuigend bewijs dat het bijbelse verslag van de grote overstroming geen fabel is, maar een betrouwbare geschiedenis van de enige wereldwijde natuurramp:

Vervolgens vloeide het water van boven de aarde terug, gaandeweg vloeide het terug. Na verloop van honderdvijftig dagen werd het water minder. En de ark bleef in de zevende maand, op de zeventiende dag van de maand, vastzitten op het gebergte van Ararat.

—Genesis 8:3-4

De getuigenis van het kruis

Door een correct begrip van Gods daden in het Oude Testament, zijn we ervan verzekerd dat Hij niet zal vernietigen - ongeacht de omstandigheden. Het meest overtuigende bewijs dat God niet naar de zondaar toe komt om hem te vernietigen, wordt gevonden in het Nieuwe Testament.

De overtuiging dat Jezus voor ons aan het kruis stierf, is onder bijbelstudenten bijna universeel. Toch zijn er verschillende opvattingen over de vraag hoe de dood van Jezus ons redt. Niettemin geloven de meesten dat toen Jezus aan het kruis stierf, hij ervoer wat wij voorbestemd zijn te ervaren zonder zijn zelfopofferende tussenkomst in onze plaats.

Als dit waar is, dan zouden we verwachten dat Jezus zou sterven op dezelfde manier waarop wij zouden moeten sterven in verband met wat God “doet” om de dood tot stand te brengen. Als we geloven dat het God is die de zondaar vernietigt, dan zouden we ook verwachten dat God de Vader naar Jezus kwam om hem te doden. Is dit wat we vinden? Het evangelie van Matteüs geeft een gedetailleerd verslag van de kruisiging van Christus. Wat waren Jezus’ laatste woorden vlak voor zijn dood? “Mijn God, mijn God, waarom hebt u *mij verlaten?*” (Matt. 27:46, cursivering toegevoegd).

Dit vers laat zien hoe Jezus stierf. God de Vader liet zijn Zoon ervaren wat elke persoon die zijn liefde afwijst, uiteindelijk zal ervaren - scheiding van hem, de Levengever. God de Vader heeft Jezus niet gedood - onze zonde heeft dit gedaan: “Het loon van de zonde is de dood” (Rom. 6:23). Zonde is perfect in staat om de dood helemaal zelf te veroorzaken, zonder enige hulp van God. Al het leven is van God zonder uitzonderingen. Alle dood is het

gevolg van zonde zonder uitzonderingen. Te denken dat God de bron van de dood is, is onlogisch – zonder uitzonderingen.

Het is in dit kleine boek niet mogelijk om elk verslag van vernietiging en lijden dat aan God wordt toegeschreven, te onderzoeken. De passages die we hebben onderzocht, zijn echter de sleutel tot een juist begrip van Gods rol bij de dood en rampen in de Bijbel. De Bijbel interpreteert de Bijbel. Wanneer de Schrift het gordijn in een bepaalde passage terugtrekt om duidelijk te maken wat Gods daden zijn, kunnen we dat gebruiken als een sleutel om andere passages te begrijpen die niet zo duidelijk zijn (zoals wanneer twee bijbelpassages elkaar lijken tegen te spreken). Bovendien verdienen de woorden van God over zichzelf bijzondere aandacht, bijvoorbeeld: “Ik ben de HEER, ik ben niet veranderd” (Mal. 3:6). Ten slotte is de waarheid over God, die Jezus leerde en demonstreerde, een nauwkeurige routekaart voor het navigeren door de hele Bijbel van Genesis tot Openbaring.

Opdat Christus door het geloof in uw harten woont en u in de liefde geworteld en gefundeerd bent, opdat u ten volle zou kunnen begrijpen, met alle heiligen, wat de breedte en lengte en diepte en hoogte is, en u de liefde van Christus zou kennen, die de kennis te boven gaat, opdat u vervuld zou worden tot heel de volheid van God.

—Efeze 3:17

God is geen tiran

Er is geweldig nieuws voor iedereen die is blootgesteld aan de leer van een eeuwig brandende hel. Deze leer wordt niet ondersteund door een grondige studie van de Bijbel. De Schrift beschrijft de dood als een onbewuste toestand. Het is een tijdelijke slaap die slechts tot de opstanding zal duren. Na die tijd zullen allen die verzoening met God hebben weerstaan een eeuwig niet-bestaan als natuurlijk gevolg oogsten.

Om steun te vinden voor een altijd brandende plaats van pijniging in de Bijbel, moeten we woorden letterlijk nemen die symbolisch bedoel zijn. Het woord vuur kan een letterlijke of een symbolische betekenis hebben. In het boek Daniël, toen Nebukadnezarhad Shadrach, Meshach en Abednego in de brandende vurige oven liet gooien, was het duidelijk een letterlijk vuur dat ze ervoeren. Toen Johannes de Doper, die met water doopte, zei dat Christus zou dopen met de Heilige Geest en met vuur, bedoelde hij duidelijk niet letterlijk vuur, maar gebruikte hij het woord figuurlijk.

“Want onze God is een verterend vuur” “God is liefde”. (Hebreeën 12:29, 1 Johannes 4:16) Zijn deze twee duidelijke uitspraken over God in conflict? Alleen als we het vuur beschouwen als een letterlijk vuur. Vuur is een chemische reactie. Is God een chemische reactie? Deze uitspraken zijn in perfecte harmonie als we het effect begrijpen dat Gods liefde op een persoon heeft. Gods liefde verteert egoïsme. Zelfzucht is het tegenovergestelde van echte liefde. Als we openstaan voor Gods liefde, zal diezelfde liefde in ons komen en de dodelijke zelfzucht in ons hart verteren. Dit is een levengevende ervaring.

Als we Gods liefde weerstaan en ons in plaats daarvan vasthouden aan ons eigen egoïsme, zal diezelfde liefde een bron van pijniging zijn. We zullen proberen ervan weg te gaan en zelfs vluchten of ons voor God verbergen. Dat was de ervaring van Adam en Eva nadat ze de leugen van de slang over God geloofden. Op deze manier begrepen, kunnen we zien dat Gods liefde het verterende vuur is.

Jezus' gelijkenis van de rijke man en Lazarus wordt soms gebruikt om de leer van een letterlijke plaats van pijniging te ondersteunen:

De rijke man en de bedelaar Lazarus

Nu was er een zeker rijk mens, die gekleed ging in purper en zeer fijn linnen en die elke dag vrolijk en overdadig leefde. En er was een zekere bedelaar, van wie de naam Lazarus was, die voor zijn poort neergelegd was, en die onder de zweren zat. En hij verlangde ernaar verzadigd te worden met de kruimeltjes die van de tafel van de rijke man vielen; maar ook de honden kwamen en likten zijn zweren. Het gebeurde nu dat de bedelaar stierf en door de engelen in de schoot van Abraham gedragen werd. En ook de rijke man stierf en werd begraven. En toen hij in de hel zijn ogen opsloeg, waar hij in pijn verkeerde, zag hij Abraham van ver en Lazarus in zijn schoot. En hij riep en zei: Vader Abraham, ontferm u over mij en stuur Lazarus naar mij toe en laat hem de top van zijn vinger in het water dopen en mijn tong verkoelen, want ik lijd vreselijk pijn in deze vlam. Abraham echter zei: Kind, herinner u dat u het goede deel ontvangen hebt in uw leven en Lazarus evenzo het kwade. En nu wordt hij vertroost en u lijdt pijn. En bovendien is er tussen ons en u een grote kloof aangebracht, zodat zij die van hier

naar u zouden willen gaan, dat niet kunnen en ook zij niet die vandaar naar ons zouden willen gaan. En hij zei: Ik vraag u dan, vader, dat u hem naar het huis van mijn vader stuurt, want ik heb vijf broers. Laat hij dan tegenover hen getuigenis afleggen, opdat ook zij niet komen in deze plaats van pijniging. Abraham zei tegen hem: Zij hebben Mozes en de profeten. Laten zij naar hen luisteren. Hij echter zei: Nee, vader Abraham, maar als iemand van de doden naar hen toe zou gaan, zouden zij zich bekeren. Maar Abraham zei tegen hem: Als zij niet naar Mozes en de profeten luisteren, zullen zij zich ook niet laten overtuigen, als iemand uit de doden zou opstaan. (Lukas 16:19-31)

Jezus vertelde deze gelijkenis om het effect te illustreren dat egoïsme en onverschilligheid op een persoon hebben. Jezus sprak tot zelfingenomen Farizeeën en hij wikkelde zijn gelijkenis rond algemeen aanvaarde misvattingen over het hiernamaals.

De Joden associeerden rijkdom met de zegen van God. In hun gedachten werd een arm persoon, vooral iemand met een lichamelijke aandoening, door God vervloekt; de gedachte was dat de persoon zijn of haar lot in het leven verdiende vanwege een geestelijke tekortkoming of zonde. De rijke was daarentegen verzekerd van Gods speciale gunst. De rijkdom of status van een persoon was, volgens de manier van denken van de Farizeeën, een maatstaf voor hun recht om voor God te staan. Jezus gaf hen deze gelijkenis om de misvatting van dit enge en wrede perspectief bloot te leggen.

Eerst zullen we een paar details van dit verhaal bekijken. Na zijn dood bevindt Lazarus, de bedelaar, zich comfortabel in de schoot van Abraham. De rijke man sterft ook en belandt in de hel, onder immens lijden. Hij kijkt op en ziet Abraham en Lazarus op

afstand. Er volgt een gesprek tussen de rijke man en 'Vader Abraham'.

Laten we dit verhaal eens goed bekijken door enkele doordachte vragen te stellen:

- Waar bevinden Abraham en Lazarus zich in het verhaal?
- Als Abraham en Lazarus in de hemel of het paradijs zijn, hoe kan het dan dat Abraham een gesprek kan voeren met de rijke man die in de hel is, en hoe kan de rijke man hen zien?
- Als Abraham en Lazarus in de hel zijn, wat doen ze daar dan?
- Als Abraham en Lazarus in hemel noch hel zijn, waar zijn ze dan?
- Hoeveel verlichting zou een paar druppels water op de tong geven aan een persoon die in een vurige hel wordt gekweld?
- Kan Lazarus zien hoe de rijke man in de hel wordt gekweld en zijn smeekbeden horen?
- Hoe wordt Lazarus getroost in de schoot van Abraham?
- Wordt Lazarus getroost ondanks zijn kennelijke besef van het lijden van de rijke man of wordt hij juist daardóór getroost?
- Wordt Lazarus aangemoedigd om een harteloze onverschilligheid jegens de rijke man te koesteren nu hun situatie is omgekeerd?
- Hoe groot is de "grote kloof" die reizen tussen de twee locaties verhindert?
- Hoe groot zou deze grote kloof moeten zijn om communicatie tussen de hel en de locatie van Abraham en Lazarus te voorkomen?
- Hoe groot zou deze grote kloof moeten zijn om te voorkomen dat mensen die zich aan de comfortabele kant van de golf bevinden, zich bewust worden van het lijden

van degenen die in de hel worden gekweld? Driehonderd meter? Driehonderd mijl? Zou het universum breed genoeg zijn?

- Is het redelijk om te concluderen dat Jezus, omdat hij een verwijzing naar de hel gebruikte in de gelijkenis van de rijke man en Lazarus, steun gaf aan de leer van een eeuwig brandende hel?

Lijkt het niet redelijker om te concluderen dat Jezus het concept van een altijd brandende plaats van pijniging in zijn gelijkenis heeft opgenomen om deze monsterlijke leer te verdrijven in plaats van te onderschrijven? Jezus leerde dat het voor degenen die eeuwig zullen leven onmogelijk zou zijn om volmaakte vrede en echt geluk te hebben als er ergens in het universum een letterlijke hel was.

De leerstelling dat er een eeuwige plaats van pijniging is, is een leugen van Satan die onze zachtmoedige, barmhartige, vergevingsgezinde en liefdevolle God afschildert als de ergste tiran die je je kunt voorstellen. Deze leugen is erop berekend om ons weg te drijven van onze hemelse Vader. Er zal nooit een plaats van eeuwige pijniging zijn. De Bijbel vertelt in plaats daarvan dat er een dag komt waarop het lijden zal eindigen - voor altijd:

En ik hoorde een luide stem uit de hemel zeggen: Zie, de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen zijn en hun God zijn. En God zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal er niet meer zijn; ook geen rouw, jammerklacht of moeite zal er meer zijn. Want de eerste dingen zijn voorbijgegaan. (Openbaring 21:3-4)

Velen vragen zich vaak af in welke vorm we eeuwig zullen leven. Zullen we menselijke lichamen hebben zoals we nu

hebben, of zullen we een lichaamloos bestaan leiden? En, wat is onze ziel?

Toen vormde de HEERE God de mens uit het stof van de aardbodem en blies de levensadem in zijn neusgaten; zo werd de mens tot een levend wezen. (Genesis 2:7)

De mens die zondigt, die zal sterven. (Ezechiël 18:4)

Ons leven vereist de 'levensadem' of geest, die van God komt. We hebben geen levende zielen. Ieder van ons is een levende ziel. Het geloof dat we over onsterfelijke zielen beschikken, wordt niet ondersteund door de Bijbel. Bij de wederkomst van Christus zullen onze onvolmaakte lichamen worden veranderd.

Want het loon van de zonde is de dood, maar de genadegave van God is eeuwig leven, door Jezus Christus, onze Heere. (Romeinen 6:23)

Nergens in Gods Woord wordt de dood beschreven als iets anders dan de dood. Alle geschriften, correct begrepen, bevestigen dat zonde de dood tot gevolg heeft met slechts één afwijkende stem: *"En de slang zei tot de vrouw: U zult zeker niet sterven"* (Genesis 3:4)

Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft. (Johannes 3:16)

Het woord verloren betekent in een toestand van niet-bestaan komen. Het betekent niet ergens anders te bestaan in een staat van lijden.

Dit sprak Hij, en daarna zei Hij tegen hen: Lazarus, onze vriend, slaapt, maar Ik ga naar hem toe om hem uit de

slaap op te wekken. Zijn discipelen dan zeiden: Heere, als hij slaapt, zal hij gezond worden. Maar Jezus had over zijn dood gesproken, terwijl zij dachten dat Hij over de natuurlijke slaap sprak. Toen zei Jezus dan openlijk tegen hen: Lazarus is gestorven. (Johannes 11:11-14)

Jezus vergeleek de dood met een slaap omdat God in staat is een persoon uit de doden op te wekken. Toen Jezus Lazarus na vier dagen in het graf weer tot leven wakte, werd Lazarus niet uit de hemel teruggeroepen. Hij ontwaakte uit een bewusteloze toestand - de dood.

Zijn geest gaat uit hem weg, hij keert terug tot zijn aardbodem; op die dag vergaan zijn plannen. (Psalm 146:4)

Bij het overlijden gaan de gedachten niet ergens anders door.

Want in de dood is er geen gedachtenis aan U, wie zal U loven in het graf? (Psalm 6:6)

Want de levenden weten dat zij sterven zullen, maar de doden weten helemaal niets. Zij hebben ook geen loon meer, maar hun nagedachtenis is vergeten. (Prediker 9:5)

Als we sterven, stoppen alle cognitieve functies op dat moment, inclusief elk besef van het verstrijken van de tijd. Het moment van opstanding zal onmiddellijk lijken te komen nadat we onze laatste adem hebben uitgeblazen.

Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem van een aartsengel en met een bazuin van God neerdalen uit de hemel. En de doden die in Christus zijn, zullen eerst opstaan. (1 Thessalonicenzen 4:16)

Deze opstanding zal plaatsvinden bij de wederkomst van Christus.

Zie, Ik kom spoedig en Mijn loon is bij Mij (Openbaring 22:12 En)

We zullen onze eeuwige beloning pas ontvangen als Jezus de tweede keer terugkeert.

De zalige en alleen machtige Heere, de Koning der koningen en Heere der heren, zal die op Zijn tijd laten zien, Hij Die als enige onsterfelijkheid bezit en een ontoegankelijk licht bewoont; Hem heeft geen mens gezien en niemand kan Hem ook zien. Hem zij eer en eeuwige kracht. Amen. (1 Timotheüs 6:15-16)

Alleen God is onsterfelijk. Wij niet.

Zie, ik vertel u een geheimenis: Wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, in een oogwenk, bij de laatste bazuin. Immers, de bazuin zal klinken en de doden zullen als onvergankelijke mensen opgewekt worden, en ook wij zullen veranderd worden. Want dit vergankelijke moet zich met onvergankelijkheid bekleden en dit sterfelijke moet zich met onsterfelijkheid bekleden. En wanneer dit vergankelijke zich met onvergankelijkheid bekleed zal hebben, en dit sterfelijke zich met onsterfelijkheid bekleed zal hebben, dan zal het woord geschieden dat geschreven staat: De dood is verslonden tot overwinning. (1 Korinthe 15:51-54)

We hebben geen onsterfelijkheid in en van onszelf. Onsterfelijkheid is alleen mogelijk door een levende verbinding met God: "Deze sterveling moet onsterfelijkheid aandoen." Paulus verkondigt ook: "We zullen niet allemaal slapen".

Degenen die bij de wederkomst in Christus leven, zullen nooit de dood ervaren.

Een wolf zal bij een lam verblijven, een luipaard bij een geitenbok neerliggen, een kalf, een jonge leeuw en gemest vee zullen bij elkaar zijn, een kleine jongen zal ze drijven. Koe en berin zullen samen weiden, hun jongen zullen bij elkaar neerliggen. Een leeuw zal stro eten als het rund. Een zuigeling zal zich vermaken bij het hol van een adder, en in het nest van een gifslang zal een peuter zijn hand steken. Men zal nergens kwaad doen of verderf aanrichten op heel Mijn heilige berg, want de aarde zal vol zijn van de kennis van de HEERE, zoals het water de bodem van de zee bedekt. (Jesaja 11:6)

Op de nieuw gemaakte aarde zal heel Gods schepping worden hersteld tot de oorspronkelijke volmaaktheid van Eden. Dieren zullen elkaar niet doden om te overleven, en er zullen geen wezens zijn die een bedreiging vormen voor de mensheid. Er zal geen angst, geen lijden en geen dood zijn.

En God zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal er niet meer zijn; ook geen rouw, jammerklacht of moeite zal er meer zijn. Want de eerste dingen zijn voorbijgegaan.

—Openbaring 21:4

Onze Schepper en Verzorger

In het begin schiep God de hemel en de aarde.

—Genesis 1:1

Hier is de basis van alle ware wetenschap. God heeft onze wereld gemaakt. God heeft ons gemaakt. We zijn niet het resultaat van toeval. Ons bestaan heeft een goddelijk doel. Onze wereld van vandaag is echter doordrenkt van een filosofie die haaks staat op de duidelijke verklaring waar Gods Woord mee begint. Het atheïsme heeft getracht de wetenschap te kapen in haar doel God af te schaffen. Deze filosofie heeft de wetenschap al meer dan een eeuw in een wurggreep gehouden.

Het valt niet binnen het bereik van dit kleine boek om in te gaan op de hoeveelheid bewijsmateriaal die op schepping gebaseerde wetenschap ondersteunt, aangezien er veel goede boeken over dit onderwerp beschikbaar zijn. Niettemin woedt er vandaag een strijd over het bestaan van God. Er zijn prominente auteurs en sprekers met een groot aantal volgers die een missie hebben om God af te schaffen. Wat drijft deze beweging, en waarom hebben zoveel mensen het geloof in God afgewezen?

Veel oprechte mensen blijven een inconsequente kijk op God hebben. Menigten zijn opgegroeid met het horen over Gods liefde. Aan de andere kant hebben ze een beeld van God gekregen dat hem afschildert als een god die gemakkelijk beledigd of boos wordt. Voeg daarbij het geloof dat God wraak neemt op zijn vijanden door dood, verderf en eeuwige pijniging uit te voeren. Het is gemakkelijk te begrijpen waarom zo velen het geloof in God helemaal hebben verworpen. Maar als mensen het geloof in een god afwijzen doordat dit vervormde beeld het enige is dat ze ooit hebben gekend, wijzen ze God dan werkelijk

af? De secundaire vraag van Gods bestaan is er alleen omdat de primaire vraag over Gods karakter niet in de gedachten van elke persoon is opgelost.

En God zag al wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed. (Genesis 1:31)

Dit vers sluit het scheppingsverslag af. God had niet alles op aarde als “zeer goed” kunnen zien als er één van zijn schepselen was gestorven voorafgaand aan zijn voltooide scheppingswerk. Aangezien God niet de auteur is van lijden en dood, sluit dit een bestaan gebaseerd op overleving van de sterkste vóór de val van de mensheid uit. Toen pas kwamen lijden en dood voor het eerst in onze wereld.

De overlevingswijze van de sterkste die we tegenwoordig op onze aarde zien, is een meedogenloze aanpassing aan een wereld die sinds de opkomst van de zonde in een noodsituatie om te overleven verkeert. Bij de val werd de schepping vervreemd van haar Schepper. Maar er is goed nieuws! Deze vervreemding zal worden genezen op de aarde die nieuw is gemaakt. De wet van liefde zal dan de manier van leven zijn zonder concurrentie, zonder angst, zonder lijden en zonder dood. Gods oorspronkelijke doel voor onze aarde zal dan worden gerealiseerd.

Want de dingen van Hem die onzichtbaar zijn, worden sinds de schepping van de wereld uit Zijn werken gekend en doorzien, namelijk én Zijn eeuwige kracht én Zijn Goddelijkheid, zodat zij niet te verontschuldigen zijn. (Romeinen 1:20)

Als we de kans hebben gehad om wetenschap te studeren, zullen we de wonderbaarlijke precisie en complexiteit van de schepping waarderen. Gods handtekening staat overal geschreven. Wanneer we het bestaan van God ontkennen,

moeten we ook het bestaan van wonderen ontkennen. Maar we zijn omringd door wonderen: de enorme boom, de delicate wilde bloem, het refrein van de zangvogel, het spinnenweb, het enorme universum, de glimlach van een baby als ze haar moeder herkent, de adem die je op dit moment inademt. Dit zijn allemaal wonderen van de hoogste orde. Ze kunnen redelijkerwijs niet worden uitgelegd als iets anders dan wonderen. Alle leven is een wonder. Het bewijs is overweldigend dat God ons heeft gemaakt en al het andere dat leven heeft. Om naar de buitengewone wereld om ons heen te kijken en te concluderen dat God deze niet heeft geschapen, is niet redelijk.

Want zo zegt de HEERE, Die de hemel geschapen heeft, die God Die de aarde geformeerd en haar gemaakt heeft. Hij heeft haar grondvest, Hij heeft haar niet geschapen opdat zij woest zou zijn, maar Hij heeft haar geformeerd opdat men erop zou wonen: Ik ben de HEERE, en niemand anders. (Jesaja 45:18)

God heeft de aarde ons eeuwige thuis gemaakt.

In het begin was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God. Dit was in het begin bij God. Alle dingen zijn door het Woord gemaakt, en zonder dit Woord is geen ding gemaakt dat gemaakt is... En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid gezien, een heerlijkheid als van de Eniggeborene van de Vader), vol van genade en waarheid. (Johannes 1:1-3, 14)

Onze Schepper werd één van ons om vollediger te onthullen hoe hij is.

Uit de mond van kleine kinderen en zuigelingen hebt U een sterk fundament gelegd, omwille van Uw tegenstanders, om de vijand en wraakzuchtige te laten

ophouden. Als ik Uw hemel zie, het werk van Uw vingers, de maan en de sterren, die U hun plaats gegeven hebt, wat is dan de sterveling, dat U aan hem denkt, en de mensenzoon, dat U naar hem omziet? Toch hebt U hem weinig minder gemaakt dan de engelen en hem met eer en glorie gekroond. (Psalm 8:3-6)

De menselijke familie is ‘een beetje lager dan de engelen’ gemaakt. Degenen die op aarde hebben geleefd en met God zijn verzoend, zullen echter een ervaring hebben meegemaakt waarin zelfs ‘de engelen begerig zijn zich te verdiepen’ (1 Petrus 1:12). Hun ervaringskennis van Gods zelfopofferende liefde zal hen een speciale plaats in het universum geven: *“En ik, Johannes, zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, neerdalen van God uit de hemel, gereedgemaakt als een bruid die voor haar man sierlijk gemaakt is. En ik hoorde een luide stem uit de hemel zeggen: Zie, de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen zijn en hun God zijn.”* (Openbaring 21:2)

Hij maakte de aarde door Zijn kracht, grondvestte de wereld door Zijn wijsheid, Hij heeft de hemel door Zijn inzicht uitgespannen. (Jeremia 10:12)

Want in Hem leven wij, bewegen wij ons en bestaan wij. (Handelingen 17:28)

Het universum, de aarde en alle levende wezens op aarde bestaan niet los van God. Onze Schepper heeft onze wereld niet geconstrueerd als een opgewonden horloge en vervolgens zonder verdere input zelfstandig laten functioneren. God “Die alle dingen draagt door Zijn krachtig woord” (Hebreeën 1:3) ... “is vóór alle dingen, en alle dingen bestaan tezamen door Hem” (Kolossenzen 1:17).

Als je een glas water in je rechterhand zou houden en zou besluiten het te laten vallen, zou je dan je linkerhand moeten gebruiken om je rechterhand daartoe te dwingen? God vertelt ons: *“Ook heeft Mijn hand de aarde gegrondvest, en Mijn rechterhand heeft de hemel uitgespannen. Roep Ik ze, dan staan ze er tezamen.”* (Jesaja 48:13)

Te veronderstellen dat God een vernietiger is, bagatelliseert zijn positie als ondersteuner van de schepping. God hoeft niet actief te vernietigen om vernietiging te laten plaatsvinden. Als voorbeeld, bij de vernietiging van Sodom en Gomorra, is de algemene interpretatie dat God vuur en zwavel schept met als doel te vernietigen wat hij geschapen heeft en ondersteunt. Dit beeld van God als vernietiger brengt hem in conflict met zichzelf, net zoals jij in conflict zou zijn met jezelf als je je linkerhand hebt gebruikt om je rechterhand te dwingen het glas water te laten vallen.

Als God iets wil vernietigen, hoeft hij het alleen maar los te laten. Het is echter absoluut noodzakelijk om te begrijpen dat hij zelfs dit nooit doet met de wens dat de dood of vernietiging zal plaatsvinden. God laat alleen los omdat hij liefde is, en liefde vereist echte vrijheid. God geeft een persoon of een natie slechts met tegenzin en met diep verdriet op: *“Hoe zou Ik u prijsgeven, Efraïm, u uitleveren, Israël? Hoe zou Ik u prijsgeven als Adama, met u doen als met Zeboïm? Mijn hart keert zich in Mij om, al Mijn medelijden is opgewekt.”* (Hosea 11:8)

Jezus sprak deze klaagliederen over Jeruzalem: *“Jeruzalem, Jeruzalem, u die de profeten doodt en stenigt wie naar u toe gezonden zijn! Hoe vaak heb Ik uw kinderen bijeen willen brengen, op de wijze waarop een hen haar kuikens bijeenbrengt onder haar vleugels; maar u hebt niet gewild! Zie, uw huis wordt als een woestijn voor u achtergelaten.”* (Mattheüs 23:37)

Want de Zoon des mensen is niet gekomen om zielen van mensen te gronde te richten, maar om ze te behouden. (Lukas 9:56)

De hemel vertelt Gods eer, het gewelf verkondigt het werk van Zijn handen. Dag op dag spreekt overvloedig, nacht op nacht geeft kennis door. (Psalm 19:2-3)

God spreekt door zijn schepping tot alle mensen. Niemand wordt uitgesloten van de uitnodiging om van hem te leren vanwege taalbarrières of het ontbreken van het gedrukte woord.

Sla uw ogen op naar omhoog, en zie Wie deze dingen geschapen heeft; Hij is het Die hun leger voltallig tevoorschijn brengt, ze alle bij name roept door Zijn grote vermogen en Zijn sterke kracht; er ontbreekt er niet één.

—Jesaja 40:26

Hoe kunnen wij het eeuwige leven hebben?

Eerder in het boek lazen we over de val van de mensheid, opgetekend in Genesis, hoofdstuk 3. De slang, de vermomde bedrieger, bracht Adam en Eva ertoe te geloven dat God zelfzuchtig en niet te vertrouwen was. Toen ze die leugen geloofden, probeerden ze afstand te nemen van hun Levengever, en hun stervensproces begon.

Alle dood sinds die dag is het gevolg van het geloven van die leugen over God. De mensheid was van God vervreemd in de tuin van Eden omdat Adam en Eva van gedachten veranderden over God. Waar ze hem ooit vertrouwden, wantrouwden ze hem nu. Dit is nog steeds ons precieze probleem. Wat we nodig hebben, is om van gedachten te veranderen over God. Wanneer we dit doen, zal vertrouwen wantrouwen verdrijven, en liefde zal bezorgdheid over hem verdrijven. We zullen worden verzoend met onze Schepper en we zullen het eeuwige leven hebben.

Toen Adam en Eva de slang geloofden in plaats van God en zich voor hem probeerden te verbergen, werd God zelf niet veranderd door wat er gebeurde. Zijn liefde voor zijn nu vervreemde kinderen was niet in het minst verminderd. Elk heilsplan dat afhankelijk is van onze inspanningen om Gods gedachten over ons te veranderen, zoekt een oplossing voor een probleem dat niet bestaat. God heeft al goede gedachten over ons en heeft geen enkele overtuiging nodig om goed over ons te denken. Hij houdt al van ons en waardeert ons oneindig.

Toen God de Israëlieten uit Egypte leidde, werden ze gewaarschuwd voor het gevaar van het aanbidden van afgoden. Deze valse goden kwamen veel voor in bijbelse tijden en waren het product van perverse voorstellingen. Ze werden vaak als

boos beschouwd en moesten gunstig worden gestemd. Offers werden gegeven om hun woede af te wenden. We zouden ons serieus kunnen afvragen: heeft onze manier van omgaan met God iets weg van oude afgoderij?

En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die U gezonden hebt. Ik heb U verheerlijkt op de aarde. Ik heb het werk volbracht dat U Mij gegeven hebt om te doen. (Johannes 17:3-4)

In dit gebed van Jezus tot zijn Vader definieert hij duidelijk het eeuwige leven. Het is de ervaring om God te leren kennen. Deze ervaringskennis verenigt ons met onze Levengever. We beginnen het werkelijke doel van Jezus' missie naar onze wereld te zien - God nauwkeurig openbaren als onzelfzuchtig, vriendelijk, zachtaardig, barmhartig en vergevingsgezind. Toen mensen naar Jezus' woorden luisterden, hoorden ze de woorden van God. Toen mensen zagen dat Jezus de zieken genas, de hongerigen voedde, bemoediging gaf, kleine kinderen op zijn schoot hield en zichzelf toestond om verkeerd begrepen en belasterd te worden, zagen ze God - God in zijn heerlijkheid.

Om verwarring te voorkomen, is het belangrijk om te begrijpen dat er veel manieren worden aangeboden om gered te worden, maar dat deze allemaal een conflicterende afbeelding van God zijn. Deze studie zal zich richten op een prominente manier van redding waaraan vrijwel iedereen in de westerse samenleving enige blootstelling heeft gehad. Veel oprechte mensen houden zich eraan. Dit is de mening dat redding een wettige kwestie is.

Enkele kenmerken van deze weergave zijn:

- Een nadruk op de soevereiniteit van God in plaats van op Gods geschenk van vrijheid aan zijn kinderen.
- De nadruk op Gods kracht om te redden in plaats van op Gods verlangen om ons met zichzelf te verzoenen.
- Het geloof dat God zo puur en heilig is dat hij beledigd wordt door onze zonden in plaats van te geloven dat God van ons houdt en dichtbij ons wil komen zoals we zijn. Integendeel, God is bedroefd over de zonde vanwege wat het doet met degenen van wie hij houdt, niet omdat hij er persoonlijk door beledigd is.
- De overtuiging dat God bloed verlangt om zijn toorn te kalmeren in plaats van te begrijpen dat God ons wil genezen van onze pathologische angst voor hem. Hij wil dat we begrijpen dat het zonde is die dodelijk is - niet hij.
- De overtuiging dat God een register van onze zonden bijhoudt om tegen ons te gebruiken in een volgend oordeel, in plaats van te begrijpen dat elk record dat wordt bijgehouden, zal zijn om aan te tonen dat God alles heeft gedaan wat hij kon doen om iedereen te redden.
- De opvatting dat God straffen oplegt voor het overtreden van zijn wet in plaats van te begrijpen dat het ons eigen egoïsme is, in strijd met de wet van liefde, die ons straft. Net zoals we de natuurwetten niet ongestraft kunnen overtreden, kunnen we ook niet zonder straf de wet van de liefde overtreden.
- Het evangelie definiëren als het goede nieuws dat God heeft voorzien om te ontkomen aan de straf die hij geeft voor het overtreden van zijn wet, in plaats van te weten dat het echte goede nieuws over God zelf gaat. Als God het soort persoon zou zijn die de doodstraf zou opleggen voor het overtreden van zijn wet, zou dat slecht nieuws zijn.

- Door een mentaliteit gericht op ‘gered worden’, in plaats van God te gaan zien als absoluut betrouwbaar. In werkelijkheid, hoe meer we ons concentreren op de waarheid over onze zachtmoedige God, hoe minder bezorgdheid we zullen hebben over onze eigen redding, en hoe meer we anderen zullen liefhebben en waarderen. *“Want wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar wie zijn leven zal verliezen omwille van Mij en om het Evangelie, die zal het behouden.”* (Markus 8:35)

Het wettische evangelie moedigt steevast een buitensporige focus aan op de verzekering van redding. God heeft ons niet de last opgelegd om de reddingsstatus van iemand vast te stellen - inclusief die van onszelf. In plaats van ons te concentreren op onze eigen spirituele toestand, moeten we ons concentreren op Degene die ons nooit alleen ziet zoals we zijn, maar als wat we kunnen zijn. God houdt van en waardeert ons allemaal oneindig veel meer dan we ooit van onszelf kunnen houden en waarderen. God wil zonder twijfel dat wij allemaal de eeuwigheid met hem doorbrengen. Hij wil ook dat we begrijpen dat hij volledig betrouwbaar is en meer dan in staat is om onze angstige geest te genezen: *“Er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees uit. De vrees houdt immers straf in, en wie vreest, is niet volmaakt in de liefde.”* (1 Johannes 4:18)

We hebben in het kort twee heel verschillende evangeliën vergeleken: het wettische evangelie en het genezende evangelie. Het genezende evangelie is in perfecte harmonie met de leer en het voorbeeld van Jezus, terwijl het juridische evangelie meer gemeen heeft met het door de mens gekunstelde rechtssysteem dat werd gebruikt om Jezus (onze zachtmoedige genezer) ter dood te veroordelen.

Ik immers, Ik ken de gedachten die Ik over u koester, spreekt de HEERE. Het zijn gedachten van vrede en niet

van kwaad, namelijk om u toekomst en hoop te geven.
(Jeremia 29:11)

De enorme hoeveelheid tijd, moeite en kosten die worden geïnvesteerd in religieuze bezigheden, met als doel God over te halen om goede gedachten over ons te denken, is een enorme verspilling.

Werp al uw overtredingen, waarmee u overtreden hebt, van u af en maak u een nieuw hart en een nieuwe geest. Waarom zou u sterven, huis van Israël? Ik schep immers geen behagen in de dood van een stervende, spreekt de Heere HEERE, dus bekeer u en leef! (Ezechiël 18:31-32)

Gods smeekbede voor ieder van ons is om van egoïsme naar de manier van leven te gaan.

Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft. Want God heeft Zijn Zoon niet in de wereld gezonden opdat Hij de wereld zou veroordelen, maar opdat de wereld door Hem behouden zou worden. (Johannes 3:16-17)

In Jezus geloven is geloven in wat hij over zichzelf (de Zoon van God) en God de Vader heeft geopenbaard.

God was het namelijk Die in Christus de wereld met Zichzelf verzoende, en aan hen hun overtredingen niet toerekende; en Hij heeft het woord van de verzoening in ons gelegd. (2 Korinthe 5:19)

Als alle moeite van God om ons van de eeuwige dood te redden in één woord zou kunnen worden samengevat, zou dat woord verzoening zijn.

En Hij heeft u, die voorheen vervreemd was en vijandig gezind, zoals bleek uit uw slechte daden, nu ook verzoend. (Kolossenzen 1:21)

Sinds de val van de mensheid is de neiging tot vervreemding alleen in onze geest ingebed - nooit in die van God.

Want God, Die gezegd heeft dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is ook Degene Die in onze harten geschieden heeft tot verlichting met de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus. (2 Korinthe 4:6)

De duisternis waarnaar dit vers verwijst, is ons verkeerd begrip van God. De glorie van God is zijn karakter, dat wordt gezien in het gezicht van Jezus.

Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heere als in een spiegel aanschouwen, worden van gedaante veranderd naar hetzelfde beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid, zoals dit door de Geest van de Heere bewerkt wordt. (2 Korinthe 3:18)

We zijn veranderd door te zien. Dit principe werkt in beide richtingen. Als we geloven dat God egoïstisch is, versterkt dit ons eigen egoïsme. Als we hem als volkomen onzelfzuchtig beschouwen, zal het werken om onze inherente zelfzucht te ontwortelen. Door over Gods liefde, barmhartigheid en vergeving na te denken, worden diezelfde eigenschappen in ons weerspiegeld.

Ik zeg u dat er evenzo blijdschap zal zijn in de hemel over één zondaar die zich bekeert, meer dan over negenennegentig rechtvaardigen, die de bekering niet nodig hebben. (Lukas 15:7)

Bekering betekent niet dat je 'sorry' tegen God zegt. Bekering betekent een ommekeer of een verandering van gedachten. Echte bekering, in de context van wat Jezus leerde, betekent dat we van gedachten moeten veranderen over God. We zullen hem gaan zien zoals Jezus hem precies heeft voorgesteld.

Kom naar Mij toe, allen die vermoeid en belast zijn, en Ik zal u rust geven. Neem Mijn juk op u, en leer van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en u zult rust vinden voor uw ziel; want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht. (Mattheüs 11:28-30)

We hoeven niet te werken om goed te zijn in een vergeefse poging tot spirituele zelfverbetering. Al onze inspanningen om goed genoeg te zijn, zetten ons ertoe aan ons op onszelf te concentreren en zullen leiden tot trots of juist ontmoediging. Jezus heeft de oplossing voor ons dilemma. Hij zegt eenvoudig: 'Leer van mij.'

En aan Hem werd het boek van de profeet Jesaja gegeven, en toen Hij het boek opengedaan had, vond Hij de plaats waar geschreven stond: De Geest van de Heere is op Mij, omdat Hij Mij gezalfd heeft; Hij heeft Mij gezonden om aan armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen wie gebroken van hart zijn. (Lukas 4:17-18)

We hebben allemaal nodig wat Jezus voor ons kwam doen, er zijn geen uitzonderingen.

Moeten wij bang zijn voor het oordeel?

Bij het overwegen van het oordeel, zal het eerst nuttig zijn om te bepalen wie wordt geoordeeld en wie oordeelt. Herinner je, terugkomend op het gesprek tussen Eva en de slang in de tuin van Eden, dat de slang in Eva's geest een vraag over Gods eerlijkheid heeft geïmplanteerd, over zijn goede wil en betrouwbaarheid? Met een eerlijke overweging zal het duidelijk worden dat het niet de mensheid was die daar werd berecht - het was God.

Het kan moeilijk voor ons zijn om het idee te begrijpen dat God zich laat berechten. Desalniettemin is dit perspectief het enig haalbare dat kan worden bereikt op basis van een diepgaande studie van de Bijbel. We hebben onwetend geoordeeld over God sinds die eerste dialoog met de duivel. Heb je hem een eerlijk proces gegeven?

Hoewel we misleid zijn in onze neiging om onszelf in het centrum van het oordeel te plaatsen, zijn we niet helemaal vrijgesteld als het gaat om onderworpen te worden aan het oordeel. God heeft ons niet op de proef gesteld; we zijn echter bijzonder bedreven in het beoordelen en veroordelen van onszelf. Jezus zei dat de woorden die hij sprak leven zijn. We hebben de keuze om zijn woorden te accepteren of af te wijzen. Als zijn woorden echt leven zijn en we ze verwerpen, hebben we dan geen oordeel met negatieve gevolgen voor onszelf gemaakt?

God oordeelt niet zoals bij een rechtbank. Als we vastbesloten zijn door te gaan op de weg naar zelfveroordeling en de dood, kan God niets anders doen dan ons besluit met tegenzin goed te keuren.

Er is nog een ander aspect van het oordeel dat in overweging moet worden genomen. Als we anderen beoordelen, reageert het negatief op ons. Als we anderen veroordelen, veroordelen we daarmee onszelf alleen maar. Om te zien wie we echt moeten vrezen bij het oordeel, hoeven we alleen maar in de spiegel te kijken.

Het evangelieverslag van de overspelige vrouw geeft ons een illustratie van hoe het oordeel werkt:

Jezus echter ging naar de Olijfberg. En 's morgens vroeg kwam Hij opnieuw in de tempel en al het volk kwam naar Hem toe; en Hij ging zitten en onderwees hen. En de schriftgeleerden en de Farizeeën brachten een vrouw bij Hem die op overspel betrapt was. En toen ze haar in het midden hadden doen staan, zeiden zij tegen Hem: Meester, deze vrouw is op heterdaad betrapt bij het plegen van overspel. In de wet nu heeft Mozes ons geboden zulke vrouwen te stenigen; U dan, wat zegt U? En dit zeiden zij om Hem te verzoeken, opdat zij iets hadden om Hem aan te klagen. Maar Jezus bukte en schreef met de vinger in de aarde. En toen zij Hem dit bleven vragen, richtte Hij Zich op en zei tegen hen: Wie van u zonder zonde is, laat die als eerste de steen op haar werpen. En opnieuw bukte Hij en schreef in de aarde. Maar toen zij dit hoorden en in hun geweten overtuigd waren, gingen zij weg, de één na de ander, te beginnen bij de oudsten tot de laatsten; en Jezus werd alleen achtergelaten, en de vrouw die in het midden stond. Jezus nu richtte Zich op en toen Hij niemand zag dan de vrouw, zei Hij tegen haar: Vrouw, waar zijn die aanklagers van u? Heeft niemand u veroordeeld? En zij zei: Niemand, Heere. En Jezus zei tegen haar: Ook Ik veroordeel u niet; ga heen en zondig niet meer. (Johannes 8:1-11)

De vrouw die voor Jezus werd gebracht en als wetsovertreder werd voorgesteld, was een slachtoffer. Zij werd door de hardvochtige religieuze leiders gebruikt in hun poging Jezus te vernietigen. Ze beschouwden hem namelijk als een bedreiging voor hun religie. De aanklagers van de vrouw deden een beroep op de wet van Mozes. In een andere ontmoeting met de Farizeeën, die te maken had met echtscheiding, vertelde Jezus hen dat de wet van Mozes concessies aan hun harde harten bevatte. *“En Jezus antwoordde hun: Vanwege de hardheid van uw hart heeft hij dat gebod voor u geschreven.”* (Markus 10:5)

De omvang van wat er in dit gerechtsgebouw plaatsvond, zal duidelijk worden naarmate we ons realiseren dat Jezus God op aarde was met alle voorrechten van goddelijkheid, inclusief het recht om een oordeel uit te voeren. Jezus oordeelde niet onmiddellijk in de zaak die hem werd voorgelegd, maar in plaats daarvan bukte hij zich en schreef met zijn vinger op de grond. Toen ze aandrongen om een antwoord op hun vraag te krijgen, zei hij tegen hen: “Hij die zonder zonde onder u is, laat hem eerst een steen op haar werpen.” Vervolgens bleef hij op de grond schrijven.

Jezus had een doel met alles wat hij zei en deed. Toen hij op de grond schreef, was het niet om de vraag van de religieuze leiders te omzeilen. Hij kende de omstandigheden die de vrouw voor hem hadden gebracht. Jezus kende ook de geschiedenis van elk van haar beschuldigers en las hun gedachten en motieven. Hij had deze hypocrieten een vernietigende berisping kunnen geven in aanwezigheid van de getuigen. In plaats daarvan maakte hij de religieuze leiders genadig bewust van hun eigen zonden door ze in stof te schrijven - een uitzonderlijk niet-permanent geschreven verslag van hun zonden.

Jezus hield van en waardeerde iedereen oneindig, ondanks de omstandigheden die hen bij elkaar hadden gebracht. Zijn

missie was om de wereld te redden, en hij zocht de verzoening van de vrouw en haar aanklagers, die hij niet verder wilde vervreemden.

Jezus zei tegen de religieuze leiders: “Hij die zonder zonde onder u is, laat hem eerst een steen op haar werpen.” Hier draagt hij de verantwoordelijkheid om terug te oordelen. Jezus kwam niet naar deze wereld om te oordelen en te veroordelen, en hij zou niet in de rol van rechter worden geduwd. Zagen de schriftgeleerden en Farizeeën zijn woorden als een uitnodiging om stenen naar de vrouw te gooien? Blijkbaar niet, omdat ze allemaal één voor één van de scène verdwenen.

Jezus, als God, veroordeelde de vrouw niet, maar in zijn woorden ‘ga en zondig niet meer’, gooide hij de deur naar de manier van leven voor haar open. Hij gebod haar niet om alleen de handelingen die hem in zijn aanwezigheid brachten, achter te laten. Hij bood haar vrijheid van dodelijke zonde aan. Die zonde was het geloof dat God ons vertrouwen niet waard is.

Jezus bood deze vrouw de manier om toekomstige veroordeling te voorkomen. Hij openbaarde Gods liefde voor haar als persoon. Deze vrouw was in de aanwezigheid van de Levengever en ze wist dat ze hem kon liefhebben en vertrouwen. Haar kijk op God en haar relatie met hem veranderden radicaal ten goede na deze ontmoeting. Voor haar was het oordeel dat plaatsvond het leven dat transformeerde en leven gaf.

Jezus veroordeelde de hardvochtige schriftgeleerden en Farizeeën die de vrouw zo snel veroordeelden niet. Maar hij hield hen wel een spirituele spiegel voor, die hun eigen duistere karakters weerspiegelden. Dientengevolge werden ze ‘veroordeeld door hun eigen geweten’ en voelden ze zich gedwongen de aanwezigheid van de pure, onzelfzuchtige liefde van de Levengever te verlaten. Ze kwamen om een ander te

veroordelen, maar veroordeelden zichzelf uiteindelijk in het proces.

Daarom bent u niet te verontschuldigen, o mens, wie u ook bent die anderen oordeelt, want waarin u de ander oordeelt, veroordeelt u uzelf. U immers die anderen oordeelt, doet dezelfde dingen. En wij weten dat het oordeel van God in overeenstemming met de waarheid is over hen die zulke dingen doen. En u, o mens, die hen oordeelt die zulke dingen doen, en ze zelf ook doet, denkt u dat u aan het oordeel van God zult ontkomen? (Romeinen 2:1-3)

God geeft ieder van ons echte vrijheid. Hij zal onze keuze voor zelfveroordeling niet negeren. Gods oordeel is zijn onwillige bekrachtiging van deze zelfveroordeling wanneer we ervoor kiezen buiten de kring van wederzijdse liefde en leven te blijven. Aan dit oordeel valt niet te ontkomen, omdat God ons niet tegen onze wil kan dwingen het pad te bewandelen dat naar het leven leidt.

Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft heel het oordeel aan de Zoon gegeven, (Johannes 5:22)

God onze vader oordeelt niet over ons.

De Geest is het Die levend maakt, het vlees heeft geen enkel nut. De woorden die Ik tot u spreek, zijn geest en zijn leven. (Johannes 6:63)

De woorden van Jezus zijn leven. In elk woord dat Jezus sprak, onthulde hij Gods verzoenende liefde.

Jezus nu riep en zei: Wie in Mij gelooft, gelooft niet in Mij maar in Hem Die Mij gezonden heeft. En wie Mij ziet, ziet Hem Die Mij gezonden heeft. Ik ben een licht, in de

wereld gekomen opdat ieder die in Mij gelooft, niet in de duisternis blijft. En als iemand Mijn woorden hoort en niet gelooft, veroordeel Ik hem niet, want Ik ben niet gekomen om de wereld te veroordelen, maar om de wereld zalig te maken. Wie Mij verwerpt en Mijn woorden niet aanneemt, heeft iets wat hem veroordeelt, namelijk het woord dat Ik gesproken heb; dat zal hem veroordelen op de laatste dag. (Johannes 12:44-48)

Jezus veroordeelt ons niet. God biedt ons het Woord van leven aan, maar hij zal ons nooit dwingen het te accepteren.

Oordeel niet, opdat u niet geoordeeld wordt; want met het oordeel waarmee u oordeelt, zult u zelf geoordeeld worden; en met welke maat u meet, zal er bij u ook gemeten worden. Waarom ziet u wel de splinter in het oog van uw broeder, maar merkt u de balk in uw eigen oog niet op? Of, hoe zult u tegen uw broeder zeggen: Laat toe dat ik de splinter uit uw oog haal; en zie, er is een balk in uw eigen oog? Huichelaar, haal eerst de balk uit uw oog en dan zult u goed kunnen zien om de splinter uit het oog van uw broeder te halen. (Mattheüs 7:1-5)

Als God de Vader ons niet oordeelt en Jezus ons niet oordeelt, waarom zouden we dan denken dat we bevoegd zijn om anderen te oordelen als we een oordeelsgeest koesteren (een balk in ons eigen oog)?

Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie Mijn woord hoort en Hem gelooft Die Mij gezonden heeft, die heeft eeuwig leven en komt niet in de verdoemenis, maar is uit de dood overgegaan in het leven. (Johannes 5:24)

De waarheid begrijpen over God en hem leren te vertrouwen, leidt tot leven. Jezus zei: “Hij die in mij gelooft, wordt niet veroordeeld” (Joh. 3:18)

Maar Paulus en Barnabas zeiden vrijmoedig: Het was nodig dat het Woord van God eerst tot u gesproken zou worden, maar aangezien u het verwerpt en uzelf het eeuwige leven niet waard oordeelt, zie, wij wenden ons tot de heidenen. (Handelingen 13:46)

Dit is een verhelderend voorbeeld van zelfveroordeling.

Oordeel niet en u zult niet geoordeeld worden; veroordeel niet en u zult niet veroordeeld worden; laat los en u zult losgelaten worden. (Lukas 6:37)

Dwaal niet: God laat niet met Zich spotten, want wat de mens zaait, zal hij ook oogsten. (Galaten 6:7)

En Jezus zei: Ik ben tot een oordeel in deze wereld gekomen, opdat zij die niet zien, zien zouden, en die zien, blind zouden worden. En sommigen van de Farizeeën die bij Hem waren, hoorden dit en zeiden tegen Hem: Zijn wij dan soms ook blind? Jezus zei tegen hen: Als u blind was, zou u geen zonde hebben, maar nu u zegt: Wij zien, zo blijft dan uw zonde. (Johannes 9:39-41)

Voor welk “oordeel” kwam Jezus in de wereld? Hij kwam naar deze wereld om Gods liefde voor de mensheid te onthullen en de oneindige waarde die hij aan ieder van ons hecht. Hij wil dat we elk ander persoon zien zoals hij ons ziet, en elkaar waarderen zoals hij ons waardeert. Jezus leert ons blind te zijn voor de zonden van anderen en voor de kunstmatig geconstrueerde verschillen die ons verdelen: sektarisme, nationalisme, tribalisme, partijdige politiek, of een ander systeem dat ons aanmoedigt tot een wij-zij-mentaliteit.

De Farizeeën begrepen deze les die Jezus onderwees niet. Ze waren fel sektarisch en keken naar de heidenen, die niet van joodse afkomst waren, als honden. Ze waren ook zelfbenoemde experts die de zonden van anderen zagen en dienovereenkomstig oordeelden.

Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft. Want God heeft Zijn Zoon niet in de wereld gezonden opdat Hij de wereld zou veroordelen, maar opdat de wereld door Hem behouden zou worden. Wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar wie niet gelooft, is al veroordeeld, omdat hij niet geloofd heeft in de Naam van de eniggeboren Zoon van God. En dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is, en de mensen hebben de duisternis liefgehad, meer dan het licht, want hun werken waren slecht. (Johannes 3:16-19)

In deze passage betekent naam karakter. Het afwijzen van de openbaring van Gods karakter die Jezus aan het licht bracht, is in feite het afwijzen van God. In Jezus, zegt God: *dit is wie ik werkelijk ben*.

Toen het ochtend geworden was, kwamen al de overpriesters en de oudsten van het volk met betrekking tot Jezus gezamenlijk tot het besluit Hem te doden. En zij boeiden Hem, leidden Hem weg en leverden Hem over aan Pontius Pilatus, de stadhouder. (Mattheüs 27:1-2)

Wat een plaatje is dit! Van zonde verzadigde religieuzen die de dood van hun Levengever wensen, en hij verzet zich niet tegen hen en oordeelt zelfs niet over hen! Wie of wat is dodelijk - God of de zonde?

We lezen en horen over de laatste uren van Christus voor zijn dood zonder de diepere betekenis achter zijn beproeving en kruisiging te onderscheiden. Jezus is zowel volledig God als volledig mens. Toen Jezus voor Pontius Pilatus voor de rechter werd gebracht, was hij God. Toen hij werd veroordeeld en veroordeeld, was hij volkomen God. Toen hij werd geselsd, bespot en aan het kruis genageld om te sterven, was hij de hele tijd volledig God.

God stond toe dat hij berecht en veroordeeld werd door degenen van wie hij hield en van wie hij verlangde om zich met hen te verzoenen. Waarom? Omdat we het zo ongelooflijk moeilijk hebben om te zien wat onze zonde met *hem* heeft gedaan.

Jezus, de Zoon van God, heeft enorm geleden tijdens zijn laatste uren op aarde - meer dan we ons kunnen voorstellen. Maar Jezus' "lijden" begon niet in de tuin van Gethsemane, en eindigde ook niet met zijn stervende woorden aan het kruis. God lijdt met ons en voor ons sinds de zonde voor het eerst in onze wereld kwam, en Hij zal met ons en voor ons blijven lijden tot de dag dat de zonde zijn vernietigende loop heeft gelopen en al het lijden en de dood tot een eeuwig einde komen.

De beproeving en het lijden van Jezus door degenen die hij heeft geschapen om zijn oneindige liefde te delen, zouden ons een beeld moeten geven van het lijden dat we God duizenden jaren hebben aangedaan. We blijven God voor onze menselijke rechtbank roepen om hem te beschuldigen van onverschilligheid, passiviteit, afstandelijkheid en zelfs actieve, wraakzuchtige vernietiging. Te vaak is ons oordeel 'schuldig bevonden'! Wat kan God nog meer doen om zijn vervreemde kinderen met elkaar te verzoenen? Het kruis is het goddelijke meesterwerk van verzoening. Het kruis vernietigt Satans

bewering dat God zelfingenomen, onverschillig en onbetrouwbaar is.

Zelfs al hebben we Gods karakter zwart gemaakt, er is goed nieuws - God weet waarom we hem verkeerd begrijpen, en hij veroordeelt ons er niet voor. Hij zal van ons blijven houden ondanks onze ondankbaarheid voor wat hij voor ons heeft gedaan en nog dagelijks voor ons doet. Maar zou het niet geweldig zijn voor God als we ons realiseerden dat het niet om ons gaat? Onze Schepper is ook nauw betrokken bij ons dilemma. Kunnen we aan hem denken? Kunnen we onszelf toestaan hem te zien zoals hij werkelijk is - compromisloze, op anderen gerichte liefde, en de liefde teruggeven die hij verdient? Is dat te veel gevraagd?

In al hun benauwdheid was Hij benauwd; de Engel van Zijn aangezicht heeft hen verlost. Door Zijn liefde en door Zijn genade heeft Hij hen bevrijd; Hij hief hen op en droeg hen al de dagen van weleer.

—Jesaja 63:9

Hoe zal Gods oordeel eruit zien?

Leer goed te doen, zoek het recht! Help de verdrukte, doe de wees recht, bepleit de rechtszaak van de weduwe!

—Jesaja 1:17

Gods oordeel geeft ons nooit een gerechtelijk vonnis; het wordt hier gedefinieerd als het verlichten van lijden en het bevorderen van eerlijkheid in een oneerlijke wereld.

Zie, Mijn Knecht, Die Ik uitverkoren heb, Mijn Geliefde, in Wie Mijn ziel een welbehagen heeft; Ik zal Mijn Geest op Hem leggen en Hij zal aan de heidenen het oordeel verkondigen. Hij zal niet twisten en niet roepen, en ook zal niemand Zijn stem op de straten horen. Het geknakte riet zal Hij niet breken en de walmende vlaspit zal Hij niet doven, totdat Hij het oordeel uitvoert tot overwinning. En op Zijn Naam zullen de heidenen hopen. (Mattheüs 12:18-21)

Gods eerlijke, zachtmoedige oordeel wekt vertrouwen.

Wanneer u nu de oogst van uw land binnenhaalt, mag u de rand van uw akker niet helemaal afmaaien, en wat van uw oogst is blijven liggen, mag u niet oprapen. U mag ook uw wijngaard niet nalopen en de afgevalen druiven van uw wijngaard niet oprapen. U moet ze voor de arme en voor de vreemdeling achterlaten. Ik ben de HEERE, uw God. (Leviticus 19:9-10)

God probeerde in de oude samenleving voorzieningen te treffen voor de kansarmen.

Wanneer een vreemdeling bij u in uw land verblijft, mag u hem niet uitbuiten. De vreemdeling die bij u verblijft, moet voor u zijn als een ingezetene onder u. U moet hem liefhebben als uzelf, want u bent zelf vreemdelingen geweest in het land Egypte. Ik ben de HEERE, uw God. U mag geen onrecht doen in de rechtspraak, met de lengtemaat, met het gewicht en met de inhoudsmaat. U moet een zuivere weegschaal hebben, zuivere gewichten, een zuivere efa en een zuivere hin. Ik ben de HEERE, uw God, Die u uit het land Egypte geleid heeft. (Leviticus 19:33-36)

Wee hun die verordeningen van onrecht instellen, en de schrijvers die onheil voorschrijven om de armen van hun recht weg te duwen, en de ellendigen van Mijn volk van het recht te beroven, zodat weduwen hun buit worden, en zij wezen uitplunderen. (Jesaja 10:1-2)

God is inclusief - bij hem zijn er geen buitenstaanders. God is zich bewust van menselijke wetten, zakelijke praktijken en instellingen die de rijken ten koste van de armen ten goede komen. Hij noemt het diefstal. Elke vorm van verkeerde voorstelling van zaken in de handel valt onder de bijbelse definitie van diefstal.

Terwijl zij zeggen: Waarom vasten wij, als U het toch niet ziet, waarom kwellen wij onze ziel, als U het toch niet weet? Zie, op uw vastendag zoekt u uw eigen wens, en beult u al uw arbeiders af. Zie, u vast om te twisten en ruzie te maken en om goddeloos op de vuist te gaan. Vast niet zoals heden als u uw stem wilt laten horen in de hoogte. Zou dit het vasten zijn dat Ik verkies: dat de mens zich een dag lang verootmoedigt, dat hij zijn hoofd buigt als een riet en zich neerlegt in rouwgewaad en as? Noemt u dat vasten en een dag die de HEERE welgevallig

is? Is dit niet het vasten dat Ik verkies: dat u de boeien van de goddeloosheid losmaakt, dat u de banden van het juk ontbindt, dat u de onderdrukten vrij laat heengaan en dat u elk juk breekt? Is het niet dit, dat u uw brood deelt met wie hongerlijdt, en de ellendige ontheemden een thuis biedt, dat, als u een naakte ziet, u hem kleedt, en dat u zich voor eigen vlees en bloed niet verbergt? (Jesaja 58:3-7)

Maar wee u, Farizeeën, want u geeft tienden van de munt en de wijnruit en van alle kruiden, maar u gaat voorbij aan het recht en aan de liefde van God. Deze dingen zou men moeten doen en die andere dingen niet nalaten. (Lukas 11:42)

Zo zegt de HEERE van de legermachten: Vel een betrouwbaar oordeel, bewijs goedertierenheid en barmhartigheid, eenieder aan zijn naaste. Onderdruk weduwe noch wees, vreemdeling noch arme. Bedenk in uw hart geen kwaad tegen elkaar. (Zacharia 7:9-10)

God keurt onderdrukking in welke vorm dan ook niet goed, noch enig plan om zichzelf ten goede te komen ten koste van een ander.

Mijn broeders, heb het geloof in onze Heere Jezus Christus, de Heere der heerlijkheid, zonder aanzien des persoons. Want als in uw samenkomst een man zou binnenkomen met een gouden ring aan zijn vinger, in sierlijke kleding, en er kwam ook een arme man in haveloze kleding, en u zou hoog opzien tegen hem die de sierlijke kleding draagt, en tegen hem zeggen: Gaat u hier zitten op een mooie plaats, en u zou tegen de arme zeggen: Gaat u daar maar staan, of: Ga hier zitten bij mijn voetbank, hebt u dan niet onder elkaar een onderscheid gemaakt en bent u zo geen rechters

geworden met verkeerde overwegingen? Luister, mijn geliefde broeders, heeft God de armen van deze wereld niet uitverkoren om rijk te zijn in het geloof, en erfgenamen te zijn van het Koninkrijk, dat Hij beloofd heeft aan hen die Hem liefhebben? U hebt daarentegen de arme schandelijk behandeld. Zijn het niet de rijken die u overweldigden en slepen juist zij u niet naar de rechtbank? Lasteren zij niet de goede Naam, Die over u is aangeroepen? Als u echter de koninklijke wet volbrengt, volgens de Schrift: U zult uw naaste liefhebben als uzelf, dan handelt u goed. (Jakobus 2:1-8)

En Petrus opende zijn mond en zei: Ik zie nu in waarheid in dat God niet iemand om de persoon aanneemt; (Handelingen 10:34)

De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en de Vader is dit: wezen en weduwen bezoeken in hun verdrukking en zichzelf onbesmet bewaren van de wereld. (Jakobus 1:27)

Zuivere religie is geen denominationalisme, ceremonialisme, dogmatisme, emotionaliteit of kerkelijke conformiteit.

Dan zal de Koning zeggen tegen hen die aan Zijn rechterhand zijn: Kom, gezegenden van Mijn Vader, beërf het Koninkrijk dat voor u bestemd is vanaf de grondlegging van de wereld. Want Ik had honger en u hebt Mij te eten gegeven; Ik had dorst en u hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling en u hebt Mij gastvrij onthaald. Ik was naakt en u hebt Mij gekleed; Ik ben ziek geweest en u hebt Mij bezocht; Ik was in de gevangenis en u bent bij Mij gekomen. Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden: Heere, wanneer hebben wij U hongerig gezien en te eten gegeven? Of

dorstig en te drinken gegeven? Wanneer hebben wij U als een vreemdeling gezien en gastvrij onthaald, of naakt en hebben U gekleed? Wanneer hebben wij U ziek gezien of in de gevangenis en zijn bij U gekomen? En de Koning zal hun antwoorden: Voorwaar, Ik zeg u: voor zover u dit voor een van deze geringste broeders van Mij gedaan hebt, hebt u dat voor Mij gedaan. (Mattheüs 25:34-40)

Wat zijn de kwalificaties om een broer of zus van Jezus te zijn? Er is er maar één: een lid van de mensheid. We zijn allemaal leden van Jezus 'familie.

Maar Ik zeg u dat er velen zullen komen van oost en west en zij zullen aan tafel gaan met Abraham, Izaak en Jakob in het Koninkrijk der hemelen.

—Jezus (Mattheüs 8:11)

God is nederig

Terwijl God het machtigste wezen in het universum is, is hij tegelijkertijd ook de meest nederige.

En de engel zei tegen hen: Wees niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die voor heel het volk wezen zal, namelijk dat heden voor u geboren is de Zaligmaker, in de stad van David; Hij is Christus, de Heere. En dit zal voor u het teken zijn: u zult het Kindje vinden in doeken gewikkeld en liggend in de kribbe. (Lukas 2:10-12)

God koos voor de nederigst mogelijke toegang tot onze wereld - als een onschuldige baby die in een voerbak ligt.

Kom naar Mij toe, allen die vermoeid en belast zijn, en Ik zal u rust geven. Neem Mijn juk op u, en leer van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en u zult rust vinden voor uw ziel; want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht. (Mattheüs 11:28-30)

Hier identificeert Jezus zich met de armste leden van de samenleving: de daklozen.

En zij deden Hem een purperen mantel om, en nadat zij een doornenkroon gevlochten hadden, zetten zij Hem die op en begonnen Hem te begroeten: Gegroet, Koning van de Joden! En zij sloegen op Zijn hoofd met een rietstok en bespuwden Hem en zij vielen op de knieën en aanbaden Hem. En toen zij Hem bespot hadden, trokken zij Hem de purperen mantel uit en trokken Hem Zijn eigen kleren aan en leidden Hem naar buiten om Hem te kruisigen... En toen zij Hem gekruisigd hadden,

verdeelden zij Zijn kleren: door het lot te werpen bepaalden zij wat ieder ervan nemen zou... En zij kruisigden met Hem twee misdadigers, een aan Zijn rechter- en een aan Zijn linkerzijde. En het Schriftwoord is in vervulling gegaan dat zegt: En Hij is onder de misdadigers gerekend. (Markus 15:17-20, 24, 27-28)

Vanaf zijn nederige geboorte tot zijn kruisiging tussen twee dieven toonde Jezus, de Zoon van God, consequent zachtmoedigheid en nederigheid.

Hij heeft u, mens, bekendgemaakt wat goed is. En wat vraagt de HEERE van u anders dan recht te doen, goedertierenheid lief te hebben en ootmoedig te wandelen met uw God. (Micha 6:8)

Gaan er twee samen zonder elkaar ontmoet te hebben?
(Amos 3:3)

We zullen in harmonie met God wandelen als we nederig zijn zoals Hij is.

Als we de nederigheid begrijpen die onze vriendelijke God heeft getoond, hoe kunnen we dan ook maar enige twijfel over zijn betrouwbaarheid koesteren?

Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons ieder naar zijn eigen weg. Maar de HEERE heeft de ongerechtigheid van ons allen op Hem doen neerkomen. Toen betaling geëist werd, werd Hij verdrukt, maar Hij deed Zijn mond niet open. Als een lam werd Hij ter slachting geleid; als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed Hij Zijn mond niet open. Hij is uit de angst en uit het gericht weggenomen, en wie zal Zijn leeftijd uitspreken? Want Hij is afgesneden uit het land van de levenden. Om de overtreding van mijn volk is de plaag op Hem geweest. Men heeft Zijn graf bij de goddelozen gesteld, en Hij is bij de rijke in Zijn dood geweest, omdat Hij geen onrecht gedaan heeft en geen bedrog in Zijn mond geweest is.

—Jesaja 53:6

God is een dienaar en geen slavendrijver

Ik noem u niet meer dienaren, want een dienaar weet niet wat zijn heer doet, maar Ik heb u vrienden genoemd, omdat Ik u alles wat Ik van Mijn Vader gehoord heb, bekendgemaakt heb.

—Jezus (Johannes 15:15)

God wil niet dat wij ons blindelings onderwerpen. Hij wil onze vriendschap. Als we met een vriend praten, gebruiken we geen formaliteit of mystiek. God wil dat we eerlijk met hem praten zoals we met een goede vriend praten - dit is de echte betekenis van gebed. God heeft ons geschapen met het vermogen om te redeneren en hij nodigt ons uit om dat vermogen uit te oefenen: *“Kom nu, laten wij samen een rechtszaak voeren, zegt de HEERE.”* (Jesaja 1:18)

En toen Jezus hen bij Zich geroepen had, zei Hij: U weet dat de leiders van de volken heerschappij over hen voeren, en de groten macht over hen uitoefenen. Maar zo zal het onder u niet zijn; maar wie onder u groot wil worden, die moet uw dienaar zijn; en wie onder u de eerste wil zijn, die moet uw dienaar zijn, zoals ook de Zoon des mensen niet gekomen is om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een losprijs voor velen. (Mattheüs 20:25-28)

Jezus demonstreerde de wet van het leven - hij gaf zichzelf om anderen te dienen.

En Jezus trok rond in heel Galilea, gaf onderwijs in hun synagogen en predikte het Evangelie van het Koninkrijk, en Hij genas elke ziekte en elke kwaal onder het volk. En

het gerucht over Hem verspreidde zich over heel Syrië; en zij brachten bij Hem allen die er slecht aan toe waren en door allerlei ziekten en pijnen bevangen waren, en die door demonen bezeten waren, en maanzieken en verlamden; en Hij genas hen. En grote menigten volgden Hem, uit Galilea en Dekapolis, uit Jeruzalem en Judea, en van over de Jordaan. (Mattheüs 4:23)

En er kwam een melaatse naar Hem toe, die Hem smeekte en voor Hem op de knieën viel en tegen Hem zei: Als U wilt, kunt U mij reinigen. En Jezus, innerlijk met ontferming bewogen, stak Zijn hand uit, raakte hem aan en zei tegen hem: Ik wil het, word gereinigd! En toen Hij dit gezegd had, week de melaatsheid meteen van hem, en hij werd gereinigd. (Markus 1:40-42)

En er zijn nog veel andere dingen die Jezus gedaan heeft. Als die ieder afzonderlijk beschreven zouden worden, dan zou, denk ik, de wereld zelf de geschreven boeken niet kunnen bevatten. Amen. (Johannes 21:25)

... stond Jezus, Die wist dat de Vader Hem alle dingen in handen gegeven had en dat Hij van God uitgegaan was en tot God heen ging, op van de maaltijd, legde Zijn kleren af, nam een linnen doek en deed die om Zijn middel. Daarna goot Hij water in de waskom en begon de voeten van de discipelen te wassen en af te drogen met de linnen doek die Hij om Zijn middel had. (Johannes 13:3-5 (Toen))

Deze onthullende ‘daad van God’ vindt plaats bij het Laatste Avondmaal van Christus, slechts enkele uren voor zijn beproeving en kruisiging. Het evangelie van Lukas geeft dit belastende detail over Jezus’ discipelen tijdens deze gelegenheid: *“Er ontstond ook onenigheid onder hen over wie van hen geacht werd de belangrijkste te zijn.”* (Lukas 22:24).

Jezus wist dat hij van God kwam. Alle dingen waren in zijn handen. Met andere woorden, Jezus was zich er volledig van bewust dat hij God was, met alle macht van God. Hij was zich er ook van bewust dat zijn eigen discipelen midden in een dispuut zaten over wie van hen de grootste in het koninkrijk van God zou zijn. Wat heeft Jezus gedaan? Hij “nam een handdoek en omgaf zichzelf” en waste de voeten van zijn discipelen, die zichzelf zo belangrijk vonden. Het wassen van voeten was in die cultuur de taak van een huisslaaf.

Laat daarom die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was, Die, terwijl Hij in de gestalte van God was, het niet als roof beschouwd heeft aan God gelijk te zijn, maar Zichzelf ontledigd heeft door de gestalte van een slaaf aan te nemen en aan de mensen gelijk te worden.

—Filippenzen 2:5-7

God houdt onvoorwaardelijk van jou

Kan een vrouw haar zuigeling vergeten, zich niet ontfermen over het kind van haar schoot? Zelfs al zouden die het vergeten, Ík zal u niet vergeten. Zie, Ik heb u in beide handpalmen gegraveerd, uw muren zijn steeds vóór Mij.

—Jesaja 49:15-16

Soms kunnen we ons voelen alsof God ons verlaten heeft, maar gevoelens zijn niet altijd een juiste weergave van de werkelijkheid. God zegt dat hij ons nooit vergeet: *“Worden niet vijf musjes voor twee penninkjes verkocht? En niet een van die is bij God vergeten. Ja, ook de haren van uw hoofd zijn alle geteld. Wees dan niet bevreesd: u gaat veel musjes te boven.”* (Lukas 12:6-7)

Want ik ben ervan overtuigd dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch krachten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde van God in Christus Jezus, onze Heere. (Romeinen 8:38-39)

Het is onmogelijk om Gods liefde voor ons te overschatten. Al onze pogingen om zijn liefde te beschrijven, schieten tekort.

Zie, hoe groot is de liefde die de Vader ons gegeven heeft: dat wij kinderen van God worden genoemd. (1 Johannes 3:1)

Gods hoop voor ieder van ons is dat we hem zullen erkennen als onze hemelse Vader. Dan zullen we onze erfenis herkennen als zonen en dochters van God.

Pas op dat u niet een van deze kleinen veracht. Want Ik zeg u dat hun engelen in de hemelen altijd het aangezicht zien van Mijn Vader, Die in de hemelen is. Want de Zoon des mensen is gekomen om zalig te maken wat verloren is. Wat denkt u: als iemand honderd schapen heeft, en een daarvan afgedwaald is, zal hij niet de negenennegentig andere achterlaten en in de bergen het afgedwaalde gaan zoeken? En als het gebeurt dat hij het vindt, voorwaar, Ik zeg u dat hij zich daarover meer verblijdt dan over de negenennegentig die niet afgedwaald waren. Zo is het ook niet de wil van uw Vader, Die in de hemelen is, dat een van deze kleinen verloren gaat. (Mattheüs 18:10-14)

Van verre tijden af is de HEERE aan mij verschenen: Met eeuwige liefde heb Ik u liefgehad, daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid.

—Jeremia3:13

Het koninkrijk van God

Het Koninkrijk van God komt niet op waarneembare wijze. En men zal niet zeggen: Zie hier of zie daar, want, zie, het Koninkrijk van God is binnen in u.

—Jezus (Lukas 17:20-21)

De koninkrijken en instellingen van deze wereld zijn allemaal zichtbaar, met een zichtbare zetel van de regering of het hoofdkantoor. Als we op zoek zijn naar een zichtbare manifestatie van het koninkrijk van God, zullen we het niet vinden. Gods koninkrijk is alleen duidelijk in ons hart als liefde voor God en de ander ons egoïsme vervangt.

En Hij zei: Waarmee zullen wij het Koninkrijk van God vergelijken, of door welke gelijkenis zullen wij het voorstellen? (Markus 4:30)

Hoe moeilijk is het om woorden in menselijke taal te vinden die een nauwkeurig beeld geven van het koninkrijk van God voor degenen die alleen bekend zijn met de koninkrijken van deze wereld!

Jezus antwoordde en zei tegen hem: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Als iemand niet opnieuw geboren wordt, kan hij het Koninkrijk van God niet zien. (Johannes 3:3)

Het is het werk van de Heilige Geest om geestelijke dingen begrijpelijk te maken. Wanneer we onder de zachtmoedige invloed van de Heilige Geest komen, wordt de geestelijke werkelijkheid onze focus. Dat maakt het mogelijk om het koninkrijk van God te zien en te begrijpen. De verandering van

ons perspectief op deze nieuwe werkelijkheid, is verzoenend en levengevend, als een wedergeboorte.

De Heilige Geest beperkt zich niet tot het werken binnen de grenzen van religie, zoals we ons soms voorstellen. Hij spreekt met iedereen, ongeacht achtergrond, locatie op de planeet of beleden ideologie. Zelfs atheïsten zijn niet immuun voor het werk van de Heilige Geest in het hart. God heeft onze kortzichtige vooringenomenheid niet en is niet beledigd wanneer een persoon niet in zijn bestaan gelooft.

De essentie van de spirituele dingen die de Heilige Geest begrijpelijk maakt, is niet alleen hoofdkennis, maar een verandering van hart. Om een voorbeeld te noemen: een medelevende en genereuze agnost of atheïst reageert beter op de invloed van de Heilige Geest en is dichter bij het koninkrijk van God, dan een zelfingenomen, hardvochtige religieus. Wat zou voor God moeilijker zijn - iemands mening veranderen over zijn bestaan of een hardnekkig hart veranderen?

En ze brachten kinderen bij Hem, opdat Hij hen zou aanraken, maar de discipelen bestrafden degenen die hen bij Hem brachten. Maar toen Jezus dat zag, nam Hij het hun zeer kwalijk en zei tegen hen: Laat de kinderen bij Mij komen en verhinder hen niet, want voor zodanigen is het Koninkrijk van God. Voorwaar, Ik zeg u: wie het Koninkrijk van God niet ontvangt als een kind, zal het beslist niet binnengaan. (Markus 10:13-15)

Als we de waarheid over God en zijn koninkrijk willen leren, is het moeilijkste dat moet worden gedaan niet het leren, maar het afleren. Velen van ons hebben een enorme investering gedaan in de ontwikkeling van ons beeld van God. Als dat beeld vervormd is, kan het bijzonder moeilijk zijn om het los te laten. Aangezien het vervormde beeld van God al zo lang in de

populaire religie is verankerd, vormt dit het grootste obstakel om de waarheid over God en zijn koninkrijk te begrijpen. Kinderen zijn relatief minder blootgesteld geweest aan dit vervormde beeld van God. Daardoor kunnen ze de waarheid over onze vriendelijke God gemakkelijker accepteren.

Op dat moment kwamen de discipelen bij Jezus en zeiden: Wie is toch de belangrijkste in het Koninkrijk der hemelen? En Jezus riep een kind bij Zich en zette dat in hun midden. En Hij zei: Voorwaar, Ik zeg u: Als u zich niet verandert en wordt als de kinderen, zult u het Koninkrijk der hemelen beslist niet binnengaan. Wie zich dan zal vernederen als dit kind, die is de belangrijkste in het Koninkrijk der hemelen. (Mattheüs 18:1-4)

Het koninkrijk van de hemel is het tegenovergestelde van de koninkrijken van de wereld. Er is geen ruimte voor arrogantie, manipulatie, dwang of trots op positie. We hebben kinderlijk vertrouwen nodig in onze hemelse Vader en een open bereidheid om les te krijgen.

Het Koninkrijk der hemelen is ook gelijk aan een schat, in de akker verborgen, die iemand vond en verborg; en van blijdschap daarover gaat hij heen en verkoopt alles wat hij heeft, en koopt die akker. Ook is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een koopman die mooie parels zoekt. Toen hij één parel van grote waarde gevonden had, ging hij heen en verkocht alles wat hij had, en hij kocht hem. (Mattheüs 13:44-46)

Gods liefde is grenzeloos en gericht op de ander. Hij is volledig betrouwbaar, barmhartig en vrijgevig. Wanneer we die waarheid leren verstaan, zullen we ook een duidelijk begrip krijgen over zijn koninkrijk. We zullen ons oude vervormde

beeld van God als waardeloos beschouwen, het verkopen, en er vol blijdschap het ware beeld van God en zijn koninkrijk voor terugkopen.

En een van de schriftgeleerden, die hen hoorde redetwisten en wist dat Hij hun goed geantwoord had, kwam naar Hem toe en vroeg Hem: Wat is het eerste van alle geboden? En Jezus antwoordde hem: Het eerste van alle geboden is: Luister, Israël! De Heere, onze God, de Heere is één. En u zult de Heere, uw God, liefhebben met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand en met heel uw kracht. Dit is het eerste gebod. En het tweede, hieraan gelijk, is dit: U zult uw naaste liefhebben als uzelf. Er is geen ander gebod groter dan deze. En de schriftgeleerde zei tegen Hem: Juist, Meester, U hebt naar waarheid gezegd dat God één is, en er is geen ander dan Hij. En Hem lief te hebben met heel het hart en met heel het verstand en met heel de ziel en met heel de kracht, en de naaste lief te hebben als zichzelf, is meer dan alle brandoffers en slachtoffers. En toen Jezus zag dat hij verstandig geantwoord had, zei Hij tegen hem: U bent niet ver van het Koninkrijk van God. En niemand durfde Hem meer iets te vragen. (Markus 12:28-34)

Jezus bemoedigde de schriftgeleerde toen hij antwoordde: "U bent niet ver van het koninkrijk van God." De schriftgeleerde sprak een dieper begrip van de spirituele werkelijkheid uit dan de meesten. Hij ging verder dan een oppervlakkige lezing van de Schrift en begreep de visie van de 'wet van liefde' die Jezus aan het licht bracht.

Hoe zal de aarde nieuw gemaakt worden als de wet van liefde de enige wet van het land is? Gods op de ander gerichte liefde zal weerspiegeld worden in de hele mensheid. Elke

persoon zal elke andere persoon liefhebben en waarderen als “beter dan zichzelf” (Fil. 2:3). Er zal een staat van geluk en veiligheid zijn die oneindig veel groter is dan we ons kunnen voorstellen.

Maar het is zoals geschreven staat: Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en in geen mensenhart is opgekomen, dat is wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben.

—1 Korinthe 2:9

Gods aanbod is ware vrijheid

En God zei: Laten Wij mensen maken naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis; en laten zij heersen over de vissen van de zee, over de vogels in de lucht, over het vee, over heel de aarde en over al de kruipende dieren die over de aarde kruipen.

—Genesis 1:26

De heerschappij over de aarde die God aan de mensheid gaf, keurde geen misbruik of uitbuiting goed. Adam en Eva en hun nakomelingen zouden liefdevolle verzorgers van de aarde en elk schepsel daarop zijn. De Schrift vermeldt: “maar de aarde heeft Hij aan de mensenkinderen gegeven” (Ps. 115:16). Toen onze eerste ouders de leugen geloofden dat God zelfzuchtig en beperkend was, werden ze overwonnen door de bedrieger en werden hun gedachten in slavernij aan hem gebracht. “Want door wie iemand overwonnen is, van hem is hij ook een slaaf geworden” (2 Petrus 2:19). Waar Adam en Eva ooit vrijheid hadden, waren zij en hun kinderen nu verbonden met de duivel. Gedurende het angstaanjagende moment na de val leek het erop dat de mensheid geen andere toevlucht zou hebben. Hij zou hulpeloos gedoemd zijn tot dezelfde onvermijdelijke vernietiging als Satan en de andere gevallen engelen.

Toch is er goed nieuws. God zorgde voor een uitweg uit slavernij, voor hen en voor hun nakomelingen. Om in te grijpen in de noodsituatie, sprak God deze woorden tot Satan: “En Ik zal vijandschap teweegbrengen tussen u en de vrouw, en tussen uw nageslacht en haar Nageslacht” (Gen. 3:15). Wat is deze vijandschap?

Toen Satan en zijn volgelingen in de hemel tegen God in opstand kwamen, deden ze dat vanuit de positie van een langdurige relatie met de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Ze hadden ruime ervaring om Gods liefde te kennen en hadden geen reden om aan zijn goedheid te twijfelen. Toen ze zich van God afsneden, zorgden ze ervoor dat ze niet meer op de Heilige Geest zouden kunnen reageren. Door hun hardnekkige trots waren ze gedoemd tot duisternis en de uiteindelijke vergetelheid. Ze waren niet langer in staat om zich te bekeren en terug te keren naar hun Schepper.

Toen Adam en Eva zondigden, deden ze dat vanuit een positie met beperkte kennis van God en beperkte ervaring met hem. Ze werden door Satan misleid; ze hadden geen weloverwogen beslissing genomen om hun Schepper te verwerpen. De vervreemding van de mensheid van God was niet onoplosbaar. Gods belofte dat hij 'vijandschap' tussen Satan en de vrouw zou plaatsen, was de oorspronkelijke evangelieboodschap op aarde.

In zijn genade gaf God de hoop aan Adam en Eva en hun nakomelingen dat hun hart en geest nog steeds in staat zouden zijn om te reageren op de Heilige Geest. Ze zouden nog steeds gevoelig zijn voor Gods liefde. De gebondenheid van de mensheid aan Satan zou niet volledig zijn. De vrije wil van elke persoon blijft intact, waardoor Satans invloed op ons wordt beperkt en onze vrijheid wordt gegarandeerd om te kiezen voor verzoening met onze Schepper.

In de hoop dat ook de schepping zelf zal bevrijd worden van de slavernij van het verderf om te komen tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God.
(Romeinen 8:21)

Sta dan vast in de vrijheid waarmee Christus ons vrijgemaakt heeft, en laat u niet weer met een juk van slavernij belasten. (Galaten 5:1)

Als dan de Zoon u vrijgemaakt heeft, zult u werkelijk vrij zijn. (Johannes 8:36)

Van hen, de ongelovigen, geldt dat de god van deze eeuw hun gedachten heeft verblind, opdat de verlichting met het Evangelie van de heerlijkheid van Christus, Die het beeld van God is, hen niet zou bestralen. Want God, Die gezegd heeft dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is ook Degene Die in onze harten geschenen heeft tot verlichting met de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus. (2 Korinthe 4:4, 6)

Is het geen tijd om de duistere bedekking van wetticisme en inconsistentie, waarmee Satan het evangelie van Christus heeft omhuld, van ons af te werpen en ervoor te kiezen om niet deel te nemen aan het heersende misverstand over onze vriendelijke God?

Als u in Mijn woord blijft, bent u werkelijk Mijn discipelen, en u zult de waarheid kennen, en de waarheid zal u vrijmaken.

—Jezus (Johannes 8:31-32)

De waarheid is het goede nieuws over onze barmhartige God!

Zo zegt de HEERE: Laat een wijze zich niet beroemen op zijn wijsheid, laat de held zich niet beroemen op zijn sterkte, laat een rijke zich niet beroemen op zijn rijkdom. Maar laat wie zich beroemt, zich daarop beroemen dat hij begrijpt en Mij kent dat Ik de HEERE ben, Die goedertierenheid bewijs, recht en gerechtigheid op de aarde doe, want in die dingen vind Ik vreugde, spreekt de HEERE.

—Jeremia 9:23-24

Samenvatting

1. Als de Bijbel correct wordt begrepen, is deze redelijk. De Bijbel definieert en interpreteert zichzelf. (Jes. 1:18; 1 Kor. 2:13)
2. Onze wegen en gedachten weerspiegelen niet Gods wegen en gedachten. (Jes. 55:8-9; Ps. 50:21)
3. Gods heerlijkheid is zijn karakter. (Ex. 34:6-7; 2 Kor. 4:4, 6)
4. God is liefde. (1 Johannes 4:8, 16)
5. Gods liefde is totaal onzelfzuchtig. (Johannes 3:16-17; Rom. 5:8)
6. Liefde vereist vrijheid. (Deut. 30:19-20; Johannes 8:32, 36)
7. Jezus is God. (Johannes 1:1-3, 14; Kol. 1:13-17)
8. Jezus is de duidelijkste openbaring van God. (Hebr.1:3)
9. God verandert nooit. (Mal.3:6; Hebr.13:8; Jakobus 1:17)
10. God is de Schepper en Onderhouder - niet de vernietiger. (Gen. 1:1; Ps. 33:6, 9; Heb. 1:3; Lukas 9:56; Johannes 10:10)
11. De betwiste vraag gaat over Gods bestuursbeginselen - het gaat niet om zijn macht. (Gen. 3:1-5)
12. Gods koninkrijk wordt beheerst door de wet van liefde - niet door de rechtsstaat. (Matt. 22:37-40; Gal.5:14, 22-23; 1 Kor. 13)
13. God gebruikt nooit geweld. Hij overwint het kwaad met het goede. (Matt. 5:43-48; Rom. 12:20-21; Lucas 23:34)
14. Satan is Gods tegenpool en een meester in misleiding. (Johannes 8:44; 2 Kor. 11:14; Openb. 12:7-9; 1 Pet. 5:8)
15. Zonde is geloven dat God zichzelf dient en onbetrouwbaar is. Gen. 3:1-5; Kol.1:21)
16. Zonde is dodelijk - niet God. (Rom. 6:23; Jakobus 1:13-15)

17. God oordeelt ons niet - wij beoordelen onszelf (Johannes 3:17-21; 5:22; 12:44-48; Matt. 7:1-5; Lucas 6:37; Rom. 2:1-3)
18. Het evangelie is het goede nieuws over God. (2 Kor. 4:3-6; Openb. 14:6-7; Lucas 15:11-32; Johannes 3:16-17; Rom. 5:8)
19. Redding is genezende verzoening - het is geen juridische kwestie. (Markus 2:16-17; Lucas 4:18-19; Handelingen 28:27; 2 Kor. 5:18)
20. God kennen is eeuwig leven. (Johannes 17:3)

Het boek 'Handelingen van onze zachtmoedige God' presenteert overtuigend bewijs uit de Bijbel om God vrij te stellen van de beschuldigingen dat hij onverschillig, veroordelend, controlerend, oneerlijk, slecht gehumeurd of gewelddadig is. Het boek laat zien dat de hele Bijbel, als deze goed wordt begrepen, in harmonie is met de duidelijke verklaring: "God is liefde" (1Johannes 4:8)

De auteur maakte een 50 jaar lange zoektocht om een duidelijker beeld te krijgen van onze zachtmoedige God. Hij woont samen met zijn vrouw Julie, in hun Waldenhuis in het noorden van Minnesota. Hij geniet het gezelschap van vele viervoetige en gevederde vrienden.